

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

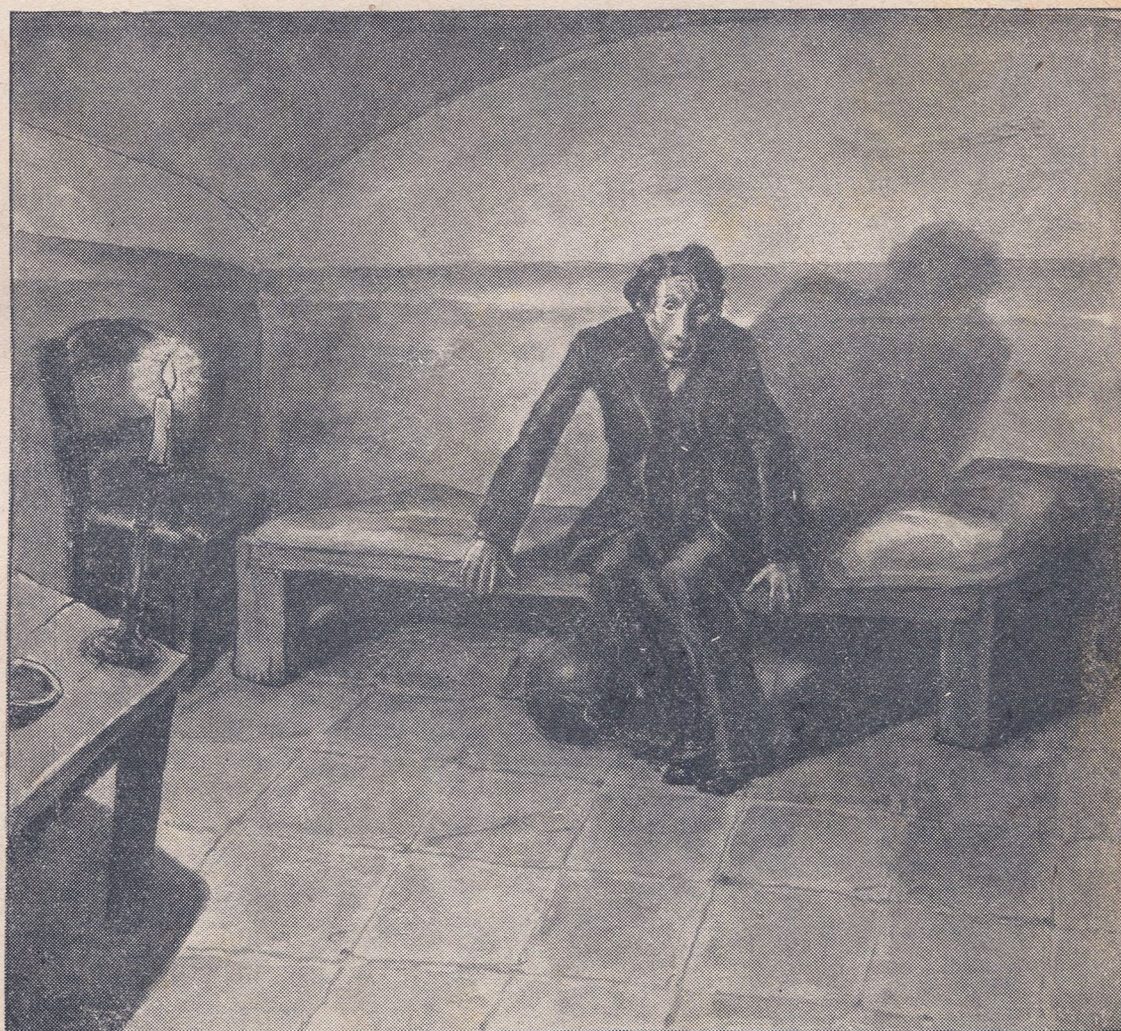
Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET EINDE EENER VENDETTA

15 cent.

De jongeman staarde verschrikt naar het keldergat.

No. 1241.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

HET EINDE EENER VENDETTA

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE ARIA, DIE NIET EINDIGDE.

Toen Raffles en Charles Brand dien avond bezig waren met het dessert van hun diner, dat zij gebruikt hadden in de eetzaal van de Windsor Club, beroemd om zijn uitnemenden kok, waren zij er nog niet zeker van, wat zij met het overige van den avond zouden aanvangen.

Het Londensche seizoen had zijn hoogtepunt bereikt en overstelpend was de keuze!

Men kon zich begeven naar Every Man's Theatre, waar een groep van jeugdige enthousiasten pogingen deed het kwijnende tooneel nieuw leven in te blazen en daar menigmaal met groot succes werken opvoerde van in Engeland volkomen onbekende schrijvers, maar men kon ook naar het Hypodrome Circus gaan, waar een troep Japanners, die een fabelachtige gage ontvingen, ongelooflijke goocheltoeren verrichtte. Maar daar was ook nog de Indische Fakir en het Russische Ballet en La Argentina, de Spaansche danseres en een Fransch gezelschap, dat stukken van Molière vertoonde en de troep die een stuk van Shaw ten tooneele bracht en er was een Lezing van Mevrouw Anny Besant, kortom — de overmaat van ontspanning op het gebied van lage en hooge kunst was zoo groot, dat de keuze zeer moeilijk viel.

Maar onder het schillen van een blozenden appel kreeg Brand den lumineuzen inval, die het begin zou zijn van een van Raffles' merkwaardigste avonturen.

Hij staakte de bewerking der ontvelling en zeide opgetogen:

„Ik weet al wat! Stefana Morelli zingt in de groote Opera.”

„Welk werk?” vroeg Raffles, vrij onverschillig.

„De Koningin van Saba!” antwoordde Brand.

„Dan kun je mij er toe krijgen! Ik houd wel van de oude opera's à grand spectacle, waarin tenminste nog handeling voorkomt, dramatische spanning — passie, ondanks hun zonderlingen bouw, hun eindeloze aria's, gezongen door de sopraan, terwijl de ongelukkige tenor op den achtergrond zijn duimen kan draaien, of, stijf als een plank, zonderlinge gezichten trekt tegen het schellinkje en — Saint Saens wist hoe men operamuziek moest schrijven!”

„Ik ben blij, dat je er zoo over denkt,” zeide Brand. „Herinner jij je Stefana nog?”

Raffles moest zich even inspannen, maar zoo rap werkten zijn hersens, dat hij binnen enkele oogenblikken den weg had gevonden

in zijn verleden, dat zoo overvuld was met stemmen, gezichten, daden van de duizenden, die hij in dat verleden ontmoet had.

En hij herinnerde zich, dat hij omstreeks drie jaren geleden aan Stefana Morelli, een zeer schoone vrouw, was voorgesteld tijdens een bal in het Paleis van den Engelschen Gezant te Rome, dat zij met eenige liederen had opgeluisterd.

Hij was toen getroffen, niet alleen door haar opmerkelijke schoonheid, maar ook door haar zeer groote talenkennis, haar geest en de nobele wijze waarop zij zich te midden van dat hooge gezelschap wist te gedragen.

Hij was zeker wel een half uur met haar in gesprek gebleven en toen hadden beiden afscheid van elkander genomen, met de wetenschap, dat zij elkander waarschijnlijk nimmer zouden weerzien, daar het toeval hen had samengebracht, maar tevens met de herinnering, dat beiden een zeer bijzonder mensch hadden ontmoet.

Zij had Rome reeds den volgenden dag moeten verlaten, om aanstonds een tournee te gaan maken door Rusland en Scandinavië.

Wat Raffles aangaat — hij was alleen maar in Rome, omdat hij daar een schatrijken Griek hoopte aan te treffen, op wiens rijkdommen hij het gemunt had, en die dan ook nog geen drie dagen later tot zijn tallooze slachtoffers zou behooren. Daarna had hij de zangeres nooit meer terug gezien en slechts nu en dan iets over haar gelezen in de bladen.

Er leek een geheimzinnig waas te hangen over alles wat zij deed en slechts met de grootste moeite konden enkele verslaggevers erin slagen, een kort gesprek met haar te hebben.

Want wie of wat Stefana dan ook zijn mocht — reclamezuchtig was zij zeker niet en zij lachte slechts schouderophalend om den nonsens, dien men vooral in Amerikaansche bladen over haarzelve, haar familie en haar liefhebberijen kon lezen.

Raffles berekende dat zij nu omstreeks 23 jaar moest zijn, en volgens de geestdriftige critici, had haar stem nog in glans en omvang gewonnen. Zij zong even gemakkelijk het moderne repertoire, „Madame Butterfly” en „Louise” zoowel als „Lakmé” en „De Afrikaansche”.

En weer zag Raffles in gedachten dat schoone, ovale gelaat met de zuivere trekken, de prachtige, glanzende, groote oogen, den kleinen, vasten mond, en den trek van zwaarmoedigheid, dien hij toen reeds op dat jeugdige gelaat meende waar te nemen.

Hij leunde nu achterover in zijn stoel, en zeide, door de reeds bijna geheel verlaten eetzaal ziende:

„Het is jammer dat wij met ons besluit zoo laat zijn — wij zullen bijna het geheele eerste bedrijf missen! Laten wij ons haasten, Brand!”

Brand betaalde haastig den kellner en de beide vrienden verlieten toen het clubgebouw in de Oxfordstreet, na zich in de vestiaire van hun overgoed te hebben voorzien.

De koude was dien dag steeds toegenomen en het vroom nu eenige graden. De hemel was volkomen onbewolkt en alles wees erop, dat dit heldere winterweer eenigen tijd zou aanhouden.

Daar Raffles voor dien avond geen plannen had gemaakt, moesten zij genoegen nemen met een taxi, die om dezen tijd van den avond moeilijk genoeg te krijgen was en zoo kwamen zij dan ook juist in den schouwburg en hadden plaatsgenomen in de gereserveerde loge van Raffles, toen het doek voor het eerste bedrijf zou vallen en zij nog slechts een glimp te zien kregen van Stefana Morelli, die glimlachend boog voor het daverend applaus, dat uit de dichte rijen der toeschouwers opsteeg.

En al zag Raffles haar maar even, hij merkte toch aanstonds op dat het schoone gelaat wat smaller was geworden, hetgeen zelfs onder de laag schmink duidelijk te zien was. De oogen leken nog eens zoo groot in dat witte gezicht, maar zij was nog altijd de koninklijke vrouw, beter dan wie ook geschikt voor de rol, welke zij dien avond had te vervullen.

Eindelijk luwde de storm van toejuichingen en het werd licht in de zaal.

Zooals de beide vrienden wel verwacht hadden was er schier geen plaats onbezet, ondanks de verhoogde prijzen. Het was een beroemd Fransch gezelschap, dat nu optrad en er werd dan ook in de Fransche taal gezongen.

Er was buitengewoon veel toilet gemaakt dien avond en overal flonkerde en schitterde het van kostelijke diamanten.

Brand bestudeerde een oogenblik glimlachend het gezicht van Raffles, en fluisterde toen van achter zijn programma:

„Ik ben bang, Edward, dat die aanblik je ten zeerste zal afleiden van het kunstgenot dat ons te wachten staat!”

„Toch niet, mijn waarde!” zeide Raffles rustig. „Ik ben gelukkig nog in staat, mijn aandacht te bepalen tot ieder verlangd onderwerp — en dat is thans de Koningin van Saba! Ik moet echter erkennen dat deze zaal voor tallooze millioenen aan juweelen bevat en dat

het zeker de moeite zou loonen, een razzia te houden, temidden van al die nuttelooze pracht! Maar dat is iets van later zorg. Wie is de man die daar alleen in die loge zit, waar meestal de Huntleys zitten? Ik vind dat hij een opmerkelijk gezicht heeft."

Brand volgde de richting van Raffles' blik en zag in de vijfde boven-loge van het tooneel een heer in avondtoilet zitten, met een sterk zuidelijk type, waarschijnlijk een Italiaan, een Roemeen of een Spanjaard.

Hij kon omstreeks dertig of vijf en dertig jaar zijn, en hij was met onberispelijke elegance gekleed, misschien zelfs wel een weinig te opvallend naar den smaak der Engelschen.

In het midden van zijn borst schitterde een kleine saffier. Voorts droeg hij nog een ring met een grooten glinsterenden steen aan de rechterhand.

Het bleeke gelaat had regelmatige trekken, maar van de oogen was niet veel te zien, want die lagen diep in de kassen. Een fijn, zwart snorretje trok een inktzwarte streep onder den rechten, smallen neus.

Hij zat onbewegelijk voor zich uit te staren, blijkbaar zonder iets te zien van zijn omgeving.

De beide vrienden wachtten een oogenblik zwijgend, of zich wellicht een dame bij hem zou voegen, maar hij bleef eenzaam.

Tenslotte zeide Brand:

"Neen, ik kan hem niet thuisbrengen! Ik geloof niet dat ik dien man ooit gezien heb. Hij is zeker een vreemdeling, maar hij moet dan toch een goede kennis zijn van de Huntleys, anders zouden dezen hem zeker hun loge niet hebben afgestaan."

"Waarde Brand, de Huntleys behooren tot degenen, die er volstrekt niet afkeerig van zijn, een klein handeltje te drijven en het is mij bekend, dat zij menigmaal hun loge, als zij haar zelve niet gebruiken, te koop bieden aan bekenden, maar nog vaker aan vreemden. Mijnheer Huntley is een echte zakenman — en zijn zaken gaan helaas in den laatsten tijd niet al te goed!"

"Ik vind het anders een eigenaardig vermaak, geheel alleen naar een opera te gaan!"

"Waarom eigenlijk? Ik geloof eerder dat men veel meer van de muziek geniet, wanneer men door niets wordt afgeleid."

Op dat oogenblik wendde de man met het bleeke gezicht eindelijk langzaam zijn gelaat om en liet zijn donkere oogen, klaarblijkelijk zonder de minste belangstelling over de gezichten der andere logebezoezers gaan. Tenslotte bleven zij voor een oogenblik gevestigd

op het gezicht van Raffles en bij dat krachtige edele gelaat vertoefden zij wat langer. Toen begon hij zijn programma weder te bestudeeren. Hij haalde zijn horloge te voorschijn, raadpleegde het met afwezigen blik, keek nogmaals in zijn programma, stond op, verliet de loge, en keerde pas terug, toen het scherm weder rees.

Het tweede bedrijf was begonnen.

En met aandacht volgde Raffles en Brand, den vreemdeling uit hunne gedachten bannend, de handeling.

De stem van Stefana Morelli was schooner dan ooit en treffend was haar spel. Zij zong het Fransch onberispelijk, zonder eenig accent.

En zoo brak het tijdstip aan van de groote aria:

"Plus grand dans son obscurité
Qu'un roi, paré du diadème."

Langzaam trad zij naar het voetlicht toe, van top tot teen een Koningin, en begon de beroemde aria, die nog altijd op menig concert gezongen wordt.

Met een onbegrijpelijke zuiverheid kwamen de hooge noten over haar lippen.

Maar zij had nauwelijks de helft van den tweeden regel gezongen of zij hield eensklaps op en bleef onbewegelijk stilstaan, het gelaat een weinig opgeheven, met een verstarde uitdrukking.

Heel langzaam gleden haar armen, die zij juist had opgeheven, neer langs haar lichaam. De nagemaakte juweelen ritselden. En toen stond zij doodstil, als een beeld, en haar oogen kregen een doodelijk verschrikte uitdrukking, alsof zij iets vreeselijks zag.

In het eest viel het moeilijk de richting van haar blik te volgen. Zij scheen te zien naar een der bovenloges. Men hoorde reeds eenig verwonderd gemompel in de zaal. De dirigent tikte een paar malen driftig en ongerust op zijn lessenaar, een paar musici stonden verwonderd op, teneinde op het tooneel te kunnen zien, en de eerste viool nam zijn instrument reeds zelfs van de kin en scheen op zachten toon iets tot de zangeres te zeggen.

Toen begonnen de hoofden van de bezoekers zenuwachtig heen en weer te golven, als een zee, die door een storm bewogen wordt en hier en daar klonken reeds verschrikte uitroepen.

Eindelijk scheen de zangeres tot zichzelf te komen. Zij bracht met een onbestuurd gebaar de hand aan de keel, liet een paar ongearticuleerde klanken hooren — en voor iemand te hulp had kunnen snellen om haar op te vangen, viel zij zoo lang als zij was op het tooneel neder en bleef doodstil liggen.

Onmiddellijk stegen er overal kreten van medelijden, schrik en verbazing op, uit de coulissen snelde een nog jongeman te voorschijn, in zijn pels, maar blootshoofds, die in het Italiaansch riep en zich zeer verschrikt heenboog over de jonge vrouw.

„Haar impresario!” mompelde Brand, die zelf vol verbazing had toegezien. „Wat mankeert haar toch? Een flauwte?”

„Ik kreeg veeleer den indruk, alsof zij plotseeling heftig voor iets — of voor iemand schrok!” zeide Raffles, opstaande. „Laten wij onmiddellijk gaan zien wat het is. Misschien kunnen wij haar wel van dienst zijn.”

Nog voor zij hun loge verlaten hadden, droegen eenige artiesten de bewusteloze Italiaansche zangeres van het tooneel en sloten zich de zijden gordijnen.

Zij hoorden nog vaag de stem van den regisseur, die iets aan het publiek mededeelde, hier en daar klonk het geklepper van stoelen die werden opgeslagen en toen stonden zij reeds in de gang, en gingen zoo snel zij konden naar de deur, die op deze verdieping de verbinding vormt met de toeschouwersruimte en het tooneel. Die deur was natuurlijk bewaakt, maar een klein goudstukje deed wonderen en een oogenblik later gingen de beide vrienden haastig de ijzeren trap af, en stuitten beneden op een verward door elkaar roependen troep zenuwachtige menschen, artiesten, koristen, orkestmusici en boven alles uit klonk de wat schorre stem van den regisseur, die bevelen gaf.

Raffles baande zich een weg door dien dringenden hoop en zeide rustig, in het Fransch:

„Ik geloof dat gij Signora Stefana op deze wijze geen goed doet, dames en heeren! Ik ben geneesheer — en ik ben een vriend van haar! Wilt gij mij toestaan haar even te onderzoeken?”

Zooals altijd wanneer Raffles het woord voerde onderwierp iedereen zich als instinctief aan die kalme, rustige stem, die sprak van geestkracht en een sterken wil.

Men maakte plaats en het bleek nu dat de zangeres naar haar fraaie kleedkamer was gedragen en daar lag zij neer op een sofa, terwijl haar kamenier zeer verschrikt onhandige pogingen deed om haar meesteres bij te brengen.

Met Brand op zijn hielen trad Raffles het vertrek binnen en zijn eerste werk was, ruimte te maken, want reeds was de kleedkamer vol personen die er niets te maken hadden en opgewonden door elkaar schreeuwden zonder iets nuttigs te doen.

Naast de sofa stond de impresario, nog altijd

met zijn pels aan, en klaarblijkelijk zeer onthutst door het voorgevallene.

Hij had een der slappe, witte handen gevat, klopte er in, legde haar met een wanhopig gebaar weer op de rustbank neder, wischte zijn voorhoofd af en maakte een hulpeloos gebaar van ongeduld en wanhoop.

Raffles had zich reeds van zijn jas ontdaan, keek even naar de bewusteloze, en vroeg toen aan de Fransche regisseur die was binnen-gebleven:

„Ik heb u iets tot het publiek hooren zeggen. Gij zult zeker wel om een dokter gevraagd hebben?”

„Dat heb ik — en ik geloof dat ik drie of vier heeren heb zien opstaan!”

„Nu, een zal wel voldoende zijn!” merkte Raffles glimlachend op.

Hij trad op de sofa toe, lichtte het hoofd van de bewusteloze een weinig op, tilde een der oogleden op en zeide toen tot de verschrikte kamenier:

„Ik denk dat een weinig vlugzout wel voldoende zal zijn om haar bij te brengen. Zie ook wat azijn te krijgen. Je meesteres heeft door het een of andere een hevige schok gehad. Vlug een beetje.”

Terwijl het meisje wegsnelde, maakte Raffles een handdoek drijfnat en legde die in den nek van de bewusteloze, terwijl Brand op zijn aanwijzing vast haar polsen begon nat te maken. Toen kwam het vlugzout, de azijn en binnen enkele minuten sloeg Stefana de oogen op, met een verwilderden blik nog, keek Raffles een oogenblik zonder begrip aan en toen scheen er iets in haar geheugen wakker te worden, zij slaakte een diepe zucht, huiverde en zeide zoo zacht, dat alleen Raffles het kon verstaan en met een stem die hij niet kende:

„Ik heb hem gezien! Nu ben ik verloren! De Mafia!”

Maar eensklaps hield zij verschrikt stil, blijkbaar op het hooren van haar eigen geluid. Zij kwam eensklaps overeind zitten, duizelig nog, ging met moeite staan, door Raffles ondersteund, maakte zich met een driftig gebaar los, rekte zich uit en beproefde haar stem.

Slechts een schel, onaangenaam krijtschen kwam over haar lippen. Zij hield dadelijk ontzet op, vouwde de handen krampachtig op de borst, hare oogen vergrootten zich bovenmate en toen viel zij met een luide gil en een wanhopig gebaar opnieuw op de rustbank neer en een tweede flauwte deed haar opnieuw bewusteloos worden.

Stefana Morelli had haar stem verloren.

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE VENDETTA.

Raffles nam aanstonds, maar nu tezamen met den geneesheer van het Theater die het eerste was komen toelopen, de noodige maatregelen, want de Franschen en de Italianen schenen allen het hoofd te hebben verloren en liepen radeloos dooreen.

Stefana werd, ditmaal niet zonder moeite, opnieuw bijgebracht en toen aanstonds naar het hotel vervoerd, waar zij met haar klein gevolg van bedienden en haren impressario logeerde. Het bleek het Hotel Cecil te zijn. Zij bewoonde daar die vertrekken en dadelijk werd zij door haar kamenier ontkleed en ter ruste gelegd.

Zij was bij bewustzijn, maar het was alsof zij geheel verward was en stom geworden. Gedurende den geheelen rit met de auto had zij geen woord gesproken, noch tegen haren impressario, noch tegen Raffles, die tegenover haar had plaatsgenomen en evenmin tegen den Franschen regisseur, die voortdurend in nieuwe jammerklachten verviel.

„Een stem van goud, mijnheer!” zoo begon hij opnieuw tegen Raffles, die hem reeds een paar malen tot kalmte had aangemaand. „Een tweede Jenny Lind! Melba was niet zoo groot als zij! Een nachtegaal! En nu is zij haar stem kwijt — en de hemel mag weten waardoor! Wat kan er gebeurd zijn? Wat heeft haar zoo doen schrikken? Maar zeg dan toch zelf eens iets, Stefana! Ik schrik van je gezicht — ik heb je nog nooit zoo gezien!”

De vrouw scheen hem nauwelijks te verstaan en staarde met wijdgeopende oogen naar een hoek van de auto, alsof zij daar het dreigende spooksel zag van haar toekomst, zonder eer, zonder roem, zonder geld ook. Het was zoo verschrikkelijk opeens gekomen, dat zij het zelve nog niet kon beseffen.

Men had wel reeds bijna een kwartier gereden, toen eindelijk haar blik weer op Raffles viel en voor het eerst sprak zij een paar woorden en zeide in het Italiaansch, heel even zijn hand aanrakend:

„Een droevig weerzien, signor! Droeviger dan ik gehoopt en gewenscht had.”

En toen zweeg zij weer, sprak geen woord en bleef zwijgen, toen zij reeds te bed was ge-

bracht en de geneesheer, die met Brand in een tweede auto gevolgd was, haar nogmaals grondig onderzocht.

Toen dit onderzoek was afgelopen, nam hij Raffles terzijde, voerde hem naar den versten hoek van het groote slaapvertrek, en begon fluisterend:

„Gij schijnt een vriend van deze dame te zijn?”

„Dat hoop ik tenminste!”

„Zijt gij een geneesheer?”

„Ik heb mijn graad behaald — ik studeer nog steeds — ik praktizeer echter niet!”

„Dan zijt gij wel gelukkig te prijzen, collega,” zeide de theaterdokter niet zonder bitterheid. „Nu, dan behoef ik u slechts zeker weinig te zeggen. Zij is haar stem kwijt en zeer waarschijnlijk voor goed. De leek zou zeggen — de zenuwen zijn op haar stembanden geslagen! Wij zullen nog zien wat er aan te doen is — ik zou voorloopig aanraden voorzichtig penseelen met zilver-nitrat — volkomen rust houden in de eerste weken, de stem zoo weinig mogelijk gebruiken — en dan maar afwachten! Ik betwijfel echter sterk of zij nog ooit op de planken zal staan. Kan ik het overige aan u overlaten? Ik zal mijn rapport opmaken, dat ik aan de schouwburgdirectie moet inleveren.”

„Ik blijf voorloopig nog wat bij haar — misschien heeft zij mij noodig, dokter!”

„Zooals gij wilt! Ik heb een Calmans voorgeschreven. Meer valt er geloof ik niet te doen. Ik moet u echter zeggen dat ik volstrekt niet begrijp, waarvan zij zoo geschrokken kan zijn. Misschien deelt zij het u wel mede. Bonsoir, collega! Morgen zal ik nog eens naar haar komen zien!”

En met een hoofdknik en een handdruk nam de kortaangebonden theaterdokter afscheid van Raffles, die nu met Brand en de kamenier, die met moeite haar snikken bedwong, achterbleef in de weelderig gemeubelde kamer, waar nu die ongelukkige vrouw te bed lag, een uur geleden nog een der beste zangeressen ter wereld — nu alleen nog maar een ongelukkige vrouw, schoon nog altijd, maar zonder stem.

Zij lag doodstil op haar rug uitgestrekt en de

prachtige, zwarte oogen staarden onafgebroken naar de zoldering, waar kleine, blozende engeltjes zweefden, die rozenslingers in de vuistjes hadden.

Brand had zich bescheiden op een afstand gehouden en zag toe, hoe Raffles langzaam weer op het bed toetrad, nadat eindelijk allen het vertrek verlaten hadden, na valsche of gemeende betuigingen van medelijden en sympathie.

De aanraking van zijn hand scheen Stefana voor een oogenblik aan haar droeve gedachten te ontrukken. Zij keek hem vol aan, en vroeg toen:

„Wat zeide de dokter? Zeg het mij eerlijk, graaf Palmhurst! Ben ik reddeloos verloren? Zal ik nooit meer kunnen zingen?”

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, en keek, bewogen door diep medelijden, neer op het schoone gelaat van die vrouw, die alleen maar leefde door en voor haar kunst naar het scheen en die daar nu zoo wreed terneergeworpen was door een meedoogenloos lot.

Toen antwoordde hij zacht:

„De dokter zag het zeer ernstig in, Stefana! Dat mag ik je niet verhehlen! Maar — de medische wetenschap is niet onfeilbaar en wie kan zeggen of later...”

Maar Stefana belette hem met een gebaar voort te gaan en zeide op bitteren toon:

„Tracht mij maar niet te bedriegen! Ik wist het dadelijk, toen ik begon te spreken, na — wat er gebeurd was. Vreeselijker had hij zich niet kunnen wreken, zelfs niet door mij te dooden!”

Zij sloot een kort oogenblik de oogen, en Raffles begreep dat zij het moest hebben over den man, die in de bovenloge gezeten had. Zij had zijn richting uitgekeken, en het stond nu wel vast, dat zijn aanblik haar zoo vreeselijk had doen schrikken.

Hij ging zitten op de stoel die naast het bed stond, streelde even de slanke, witte vingers, die zenuwachtig over het dek speelden en toen klonk weer zijn warme, diepe stem:

„Stort je hart uit, Stefana! Zeg mij wat dit alles beteekende en als ik je helpen kan — ik zweer je, dat ik het doen zal! Wie was de man die je zoo deed schrikken? In welk opzicht kan hij je bedreigen? Waarom zou hij je willen dooden of benadeelen?”

Stefana keek Raffles een oogenblik aan met haar nachtzwarze oogen, dacht blijkbaar ergens over na en plotseling zeide zij met haar nu wat rauwe stem:

„Benita, je kunt nu wel gaan — ik heb met dezen heer te spreken! Je behoeft je niet onge-

rust te maken, arm kind — en je moet niet zoo huilen! Je blijft, ondanks alles, bij me!”

Nu kon het meisje zich niet meer inhouden, maar wierp zich voor het bed neer, barstte in snikken uit en kuste herhaaldelijk de witte hand van haar meesteres. Toen stond zij op, wischte zich de oogen af, en ging het naastgelegen woonvertrek binnen. Daar stond de fraaie piano, waaraan Stefana altijd gezeten was wanneer zij oefende.

Zoodra de deur zachtjes achter haar was gesloten, greep Stefana de hand van Raffles, en begon:

„Ik heb u maar eenmaal ontmoet, graaf, maar ik weet dat ik u volkomen kan vertrouwen en dat gij mijn vriend zijt! Hebt gij wel eens gehoord van de Siciliaansche Vendetta?”

„Zou ik niet gehoord hebben van die vreeselijke bloedwraak, die soms eeuwenlang duurt, die gansche families uitroeit, waaraan zelfs reeds Shakespeare een van zijn schoonste drama's heeft gewijd?” gaf Raffles ten antwoord. „Ja, ik ken ze! Ik weet dat er op Sicilië en ook in andere deelen van Italië bloedveeten bestaan, die in de duistere Middeleeuwen hun oorsprong hebben, maar die nog steeds niet zijn uitgewoed en die nog altijd slachtoffers maken. Maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen dat gij...”

De zangeres glimlachte flauwtjes, en antwoordde:

„Ja, ook ik! Ik ben een Morelli! En sedert meer dan honderd vijftig jaren bestaat er een bloedveete tusschen de Morelli's en de Montecki's. Waardoor die veete ontstaan is — men weet het nauwelijks meer! Ik geloof dat het ging om een onnoozel stuk land, nauwelijks een halven morgen groot! Maar hoe dit ook zij, nooit bestond er een dieper kloof tusschen twee families dan tusschen ons en de Montecki's. Herhaaldelijk viel een der onzen door sluipmoord, herhaaldelijk bracht een der onzen een Montecki gewelddadig om het leven. Nu eens verflauwde die veete — dan weer barstte zij plotseling met hernieuwde heftigheid uit. Tijdens den wereldoorlog, vooral tegen het einde daarvan, moet die Vendetta opnieuw voedsel hebben gekregen. En wee dengeen, die zich zou durven onttrekken aan de opdracht, iemand van de gehate tegenpartij uit den weg te ruimen. Hij zou zich onmogelijk maken! Hij zou met den vinger als een paria worden nagewezen, door de zijnen!”

„Maar — bestaat er dan geen rechtspraak?” vroeg Brand op zachten toon, die langzaam naderbij was gekomen. „Blijven zulke daden ongestraft?”

„Bijna steeds mijnheer!” antwoordde Ste-

fana. „Vaak gebeuren zij zoo in het geheim, dat er toch geen bewijs te leveren is — en daarenboven stellen de beide partijen er altijd een eer in, zulke zaken niet aan de groote klok te hangen! En wordt er al eens een aanslag bekend, dan zou er bijna geen rechter te vinden zijn, die het zou wagen, den dader te veroordeelen — want hij zelf zou zijn leven niet meer zeker zijn!”

„Allerliefste toestanden!” mompelde Brand voor zich heen, maar zoo zachtjes, dat Stefana het niet kon verstaan.

„En — was die man in de bovenloge soms een Montecki?” vroeg Raffles zacht.

„Zoo is het, graaf! Een van onze felste vijanden en nog meer te duchten, omdat hij een lid is van de vreeselijke „Maffia”, het geheime genootschap, waarvan gij ook wel gehoord zult hebben.”

„Ja, en ik weet dat het erger is, veel erger nog dan de Amerikaansche Klu-Klux-Klan, even erg als de Middeleeuwsche Veemgerichten!” antwoordde Raffles met een hoofdknik. „Ja, dan kan ik mij uw plotselingen schrik begrijpen! Achtervolgde die man u dan?”

„Sedert een half jaar! Ik meende hem juist ontloopen te zijn — en toen ik hem zoo plotseling op mijn pad terugvond, toen overwelddigde mij de doodsangst. Gij ziet dat ik gelijk had toen ik zeide, dat hij geen vreeselijker wraak had kunnen nemen! Indien hij mij gedood had, zou het minder erg zijn geweest!”

„Dat moogt gij niet zeggen!” zeide Raffles levendig. „Gij leeft, gij zijt nog jong, gij zijt schoon — er zal een man komen die u liefheeft...”

Tot zijn verwondering trok er eensklaps een doodelijke bleekheid over het gelaat van de jonge vrouw, dat zich smartelijk vertrok.

En toen kwam het langzaam over haar lippen.

„Een Montecki heeft mij lief, graaf!”

Raffles maakte een gebaar van verrassing, en hernam:

„Een van uw doodsvijanden? Nu, dan hoop ik van ganscher harte, Stefana, dat het met u beter zal afloopen dan met de arme Julia, en met den beklagenswaardigen Romeo. Zij verkeerden in juist hetzelfde geval — maar ik heb een voor gevoel dat het ditmaal beter zal gaan!”

Het donker gelokte hoofd bewoog zich even snel over het hagelwitte kussen heen en weer, en toen jammerde Stefana:

„Nooit, nooit zal het goed worden, Graaf! Alberto zal nooit mijn man kunnen worden!”

„Maar waarom dan toch niet?” riep Brand verwonderd uit. „Het zou dunkt mij juist een

voortreffelijke oplossing te zijn en misschien zou dit huwelijk een einde maken aan die verschrikkelijke veete.”

Stefana wierp hem een korten blik toe, en antwoordde:

„Men kan wel zien dat gij de Italianen van Sicilië niet kent, mijnheer! Nooit zouden de ouders van Alberto toestaan, dat hij met mij huwde! En het bewijs is — dat hij sedert drie maanden verdwenen is, spoorloos, alsof de aarde hem had verzwolgen!”

Raffles staarde haar vol verbazing en ongeloovig aan en riep uit:

„Wat zegt gij daar? Bestaan zulke dingen? Ontvoerd?”

„Ja, graaf! Door zijn eigen verwanten! Ik weet niet waarheen, want het geheim is goed bewaard. En men zal hem vasthouden tot dat hij gezworen heeft, van mij af te zien. Maar ik weet dat hij dat nooit zal doen, nooit!”

„Bepaald een allergezelligst land!” bromde Brand weer voor zich heen. En luid zeide hij:

„De jongeman weet dus volstrekt niet dat gij hier in Londen zijt?”

„Hij weet het, mijnheer, want dat kon ik hem vier maanden geleden mededeelen — maar wat heeft hij aan die wetenschap? Wie kan zeggen waar hij zich op Sicilië bevindt? Wie weet in welk oud familieslot zij hem hebben verborgen en hem opgesloten houden als een gevangene?”

Raffles begreep nu de oorzaak van den lijdenden trek, die hij aanstonds op het gelaat van de jonge vrouw had meenen te ontdekken en een oogenblik bleef hij zwijgen.

En toen begonnen plotseling zijn oogen te flikkeren, hij vatte de hand van de jonge vrouw en hij zeide met vaste stem:

„Luister goed naar mij, Stefana! Ik zal nooit toelaten dat gij hierom verdriet hebt! Gij zijt reeds te zwaar beproefd! Ik zal niet rusten voor ik Alberto heb opgespoord en in uw armen heb teruggevoerd! Gij beiden kunt in Engeland trouwen en dan kan geen aardsche macht u meer scheiden! En noem mij nu den naam van dien Montecki, die hier is gekomen om zijn vreeselijke opdracht uit te voeren!”

„Zijn voornaam is Umberto, graaf! Hij is zeer rijk!”

„Mooi zoo! Dan verklaar ik u hierbij, dat gij van mijnheer Umberto Montecki, die zoo bijzonder rijk is, niets te vreezen zult hebben! Daarvoor zal ik zorgen, dat beloof ik u plechtig!”

DERDE HOOFDSTUK.

HOE DE ZAAK MET UMBERTO WERD GEREGLD.

Het was reeds na middernacht toen Brand en Raffles eindelijk weder op straat stonden, na het Hotel Cecil te hebben verlaten, waar Stefana nu rustig sliep, onder den invloed van het kalmeerende middel, dat de geneesheer haar had voorgeschreven.

Zij vonden vrij spoedig een taxi, en het voertuig had zich nauwelijks in beweging gesteld of Brand barstte uit:

„Het is alsof men een Middeleeuwsche ballade leest!”

„Italië is ook in menig opzicht nog zeer middeleeuwsch, Brand,” zeide Raffles eenvoudig. „Het is algemeen bekend, dat dergelijke bloedveeten nog steeds bestaan.”

„Maar een vrouw, Edward!” riep Brand op een toon van ongeloof uit!

„Dat maakt voor die lieden geen verschil uit! Je vergeet, dat je dergelijke toestanden niet moogt beoordeelen van je standpunt als Engelschman! Wij doen ook wel dingen, die voor een Zuiderling volkomen onbegrijpelijk zijn! Wij hebben onze eigenaardige kunstopvattingen, die voor den Italiaan een duister raadsel blijven, zijn heele leven lang! Vrouwen doen aan die Vendetta's mee — en ik zou niet durven zeggen, wie feller in hun wraak zijn, de Italiaansche dames of de heeren! Je kent me genoeg om te weten dat ik het op de eerste houd. En ik kan mij nu begrijpen, dat Stefana geruimen tijd groot gevaar heeft geloopt, want die Siciliaansche eer beperkt zich niet tot het eigen land. Ik behoef je zeker niet te zeggen dat in New York de Maffia haar vertakkingen heeft!”

„Maar die heeft niets te maken met die Vendetta's!” wierp Brand hem tegen.

„Tenminste niet altijd, Brand, maar in dit speciale geval wordt zij er nog door verergerd. Wat de Morelli's gedaan hebben om zich de toorn van dat machtige genootschap op den hals te halen, weten wij natuurlijk niet, maar het moet iets heel ernstigs zijn.”

Een kort oogenblik zwegen de beide vrienden en toen hernam Brand weer:

„Ik hoorde je zeggen, Edward, dat je dien man, dien Umberto Montecki, wel onschadelijk

zou maken! Mag ik weten hoe je dat denkt te doen?”

„Ik kan je daarop niet antwoorden, Brand — want ik weet het zelf nog niet!” antwoordde Raffles glimlachend. „Maar in ieder geval zal ik weten te beletten dat die kerel haar leed aan doet!”

„Hoe verklaar je het, dat hij dat al niet reeds gedaan heeft?”

„Wel, het is zeer goed aan te nemen, dat hij pas vandaag in Londen is aangekomen nietwaar? Natuurlijk hebben zij daarginds geweten, dat Stefana hier optrad — en achteraf beschouwd had zij er zeker verstandig aan gedaan, onder een schuilnaam te zingen. Misschien heeft zij dat ook wel willen doen, maar heeft haar impressario, die de waarde van haar naam kende, zich daar krachtig tegen verzet. Hoe het nu ook zij — het is misschien maar gelukkig dat dit noodlottig ongeval op het tooneel geschied is, want nu ben ik tenminste gewaarschuwd. In het andere geval zou die Umberto misschien kans hebben gezien, haar tusschen een opdringende menigte ongemerkt een mes tusschen de ribben te stooten, want het spijt me dat ik het zeggen moet — maar van ridderlijkheid schijnen die heeren van de Maffia nooit te hebben gehoord en sluipmoord is hun geliefkoosd wapen.”

„Hoe denk je over het verlies van haar stem?”

„Ik vrees, Brand, dat medische hulp hier niet kan baten en dat zij die prachtige stem voorgoed verloren heeft. Slechts één ding zou haar die wellicht kunnen teruggeven en dat is een gelijksoortige aandoening als die het verlies veroorzaakte! Zoo kan men zich bijvoorbeeld indenken, dat een plotselinge, heftige vreugde, haar het gebruik teruggeeft over de stembanden, die door een heftige schrik zoozeer geleden hebben. Daar is echter vooruit niets van te zeggen. Zooiets gelukt misschien eens op de honderd keeren.”

„En die jongeman, die op zulk een verwonderlijke wijze haar liefde wist te winnen?”

„Je meent Alberto Montecki? Wel, wat ik

beloofd heb, dat zal ik trachten te houden."

"Je bent dus werkelijk van plan, hem op te sporen?"

"Zonder eenigen twijfel!"

"En dat zonder eenig houvast, zonder eenig aanknoopingspunt, zonder de minste kennis van den toestand?"

"Dat alles zal ik mij ter plaatse kunnen verwerven, Brand! Het spreekt vanzelf dat we hier niet met geweld, maar met list te werk moeten gaan."

"Het is toch onmogelijk dat die twee broers van elkander zijn. Ik meen Umberto en Alberto?"

"Dat is volstrekt niet onmogelijk, Brand! antwoordde Raffles kalm. „Het zou mij zelfs in het geheel niet verbazen! Zij kunnen echter zeer wel neven zijn en dat acht ik in dit geval zelfs aannemelijker."

Brand bleef een oogenblik in gedachten zitten en hernam toen:

"Het wil er nog niet bij mij in, dat men een vrouw als een wild dier kan najagen, om haar uit den weg te ruimen!"

"Misschien is zij de laatst overgeblevene van de geheele familie!" zeide Raffles kortaf. „Het komt voor, dat twee vijandige geslachten elkander bestrijden tot ook de laatste spruit is verdelgd — ook al zou het een onnoozel wicht van drie of vier maanden zijn. Ja Brand, er gebeuren daar op Sicilië nog dingen die voor ons beschaafde Engelschen met ons koel gemoed en rustige levensopvatting volkomen onbegrijpelijk zijn. Intusschen — omdat zij bestaan, moet ik ze bestrijden, die strijd is nu begonnen en wij zullen dus, met je welnemen, onmiddellijk onderzoek gaan doen naar de verblijfplaats van die Montecki, want wees er maar zeker van, dat hij niet tevreden zal zijn met de flauwte van zijn vijandin, maar dat hij niet zal rusten, voor hij zijn vreeselijke taak ten uitvoer heeft gebracht!"

"Maar Edward — wat is gemakkelijker dan ons aanstonds tot de politie te wenden en haar mede te deelen, wat Stefana ons heeft gezegd? Zij zal dan Umberto onmiddellijk arresteren en wij besparen ons heel wat moeite!"

"Ik bemerk tot mijn verwondering en schrik dat je de Engelsche wet al heel onvoldoende kent!" zeide Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen. „De politie zal aan iets dergelijks zelfs niet denken! Zij zal wel wijzer zijn! Die man is om te beginnen een Italiaan en niemand kan hem ooit bedreigingen hebben hooren uiten tegen Stefana! Daartoe zijn zij veel te sluw, de leden van de Maffia!"

"Maar er bestaat een Vendetta!"

"In Sicilië, Brand, niet hier! En daarmee heeft onze politie niets te maken. Hoogstens zou zij den man in het oog kunnen houden — maar ook aan dat toezicht zou hij zich wel weten te onttrekken, zoodra hij dat noodig vindt. En als hij eenmaal zijn daad verricht had, zou hij wel weten te ontsnappen en op Sicilië zou hij volkomen veilig zijn."

"Italië zou hem dus op ons verzoek niet uitleveren?"

"Misschien — als de politie hem zou arresteren, wat ik sterk betwijfel! Apropos, is het je bekend, dat vele jongelieden, na zulk een moord te hebben gepleegd op een vijand, zich bij een of andere rooversbende aansluiten en in de bergen vluchten, zelfs al zijn zij rijk? Maar wij praten maar en wij moeten handelen! Zelf handelen, Brand, want ik herhaal je nogmaals dat de politie het heel zeker niet zal doen. Waar zijn wij hier ergens?"

"Wel, ik zou zeggen dat wij bijna thuis zijn!"

"Laten wij dan maar uitstappen! Vannacht zal Umberto zeer waarschijnlijk niets meer durven ondernemen. Hij kan nog nauwelijks weten waar Stefana ergens woont. En al weet hij het wel — het Hotel Cecil dringt men maar niet zoo gemakkelijk ongemerkt binnen."

"Hij kan er een kamer huren! Ik voel mij niet gerust, Edward!"

De beide mannen waren gedurende de laatste woorden al uitgestegen en Raffles wilde juist den chauffeur wegzenden, toen hij een oogenblik besluiteloos bleef staan en op zachten toon tot Brand zeide:

"Misschien heb je ook wel gelijk! Het is al zeer spoedig te ontdekken waar een beroemde artieste als Stefana Morelli ergens woont. Het Hotel is den geheelen nacht open. Het is dus denkbaar, al zou ik het zeer onvoorzichtig van hem vinden, dat hij er zijn intrek neemt. Welnu, dan zullen wij hetzelfde doen! Maar daarvoor is het noodig, dat wij eerst eens andere gestalten aannemen."

En Raffles wendde zich weder tot den chauffeur, en zeide, den man bemoedigend toeknikkend:

"We zullen nog tien minuten beslag op je leggen, vriend! Rijdt ons naar het begin van de Victoria Street."

Nogmaals een rit van tien minuten, toen werd de chauffeur voor goed afgedankt en Raffles en Brand traden, na een honderdtal schreden verder te zijn geloopt, door een deur in een volkomen verlaten zijstraat het oude

hoekhuis binnen, dat hun reeds zoo menigmaal gediend had als zij om de een of andere reden een andere gedaante gingen aannemen.

Stefana kende hem als Graaf Palmhurst, hij had de opera bezocht als Lord William Aberdeen, maar nu zou hij een Franschman worden, die voor zijn vermaak reisde!

Zijn gelaat tooide zich met een opgedraaiden knevel en een klein sikje, zijn eigen hoofdhaar ging schuil onder een pruik met krullend, grijs haar, hij poederde zijn gelaat een weinig — en dat alles was reeds meer dan voldoende om hem volkomen onkenbaar te maken. Wat Brand aangaat — hij werd een voortreffelijke, stijve bediende, met een keurige scheiding in het midden van zijn roestbruin haar en een stereotiepe glimlach om de lippen, mitsgaders een paar ouderwetsche bakkebaarden.

Dat alles had nauwelijks twintig minuten in beslag genomen en nadat Brand de noodige papieren bijeen had gezocht, voegend bij hun nieuwe rol, verlieten zij het huis weder en riepen opnieuw een taxi aan, die hen twintig minuten later afzette voor den ingang van het wereldberoemde Hotel.

De portier kwam toelopen, wierp een schuinsch blikje op het fraaie, splinternieuwe valies, dat de gewaande bediende droeg, taxeerde met een snellen, geoeffenden blik de geldelijke waarde van den bezoeker en richtte daarnaar zijn handelingen in.

Dat wil zeggen dat hij tamelijk diep boog, aan zijn pet tikte en in hoogst eigen persoon den vreendeling naar het bureau van den hotelkierk bracht, die achter een dik register gezeten was en min of meer dommelde.

Tien minuten later hadden zij een kamer en nog vijf minuten later hadden zij zich ter ruste begeven, met de wetenschap, dat Umberto althans voor dien nacht geen kamer in het groote hotel besproken had.

Zij sliepen tot acht uur, en toen zij de ochtendbladen in handen kregen, lazen zij daar reeds in geuren en kleuren het gebeurde van den vorigen avond in — natuurlijk met uitzondering van alles, wat Stefana Raffles in vertrouwen had medegedeeld. Dat wil dus zeggen dat de bladen het een raadselachtige geschiedenis vonden, en zich uitputten in het zoeken naar redenen, die de plotselinge flauwte van de beroemde diva had veroorzaakt.

En tevens lazen zij in die berichten tot hun blijdschap, nog voor zij er zelve naar hadden kunnen informeren, dat de zangeres een goeden nacht had doorgebracht, hoewel de geneesheer nogmaals had moeten herhalen, dat zij zeer

waarschijnlijk voor goed haar prachtige stem verloren had, als gevolg van het raadselachtige voorval in de Opera.

De beide vrienden lazen een en ander in de groote conversatiezaal, waarvan de ramen uitzien op het Strand — en zij hadden dat bericht nauwelijks in zich opgenomen, of zij zagen, toen zij beiden toevallig tegelijk naar buiten zagen, Umberto Montecki aan de overzijde van de straat langzaam voorbij slenteren, als iemand die volstrekt geen haast heeft.

Zijn zwarte oogen waren op het hotel gericht en het was alsof hij de vensters afzocht.

„Ga hem dadelijk na Brand, en zie waar hij blijft!” beval Raffles zacht. „Kom mij aanstonds waarschuwen als je het weet.”

Nu, Raffles behoefde zijn geduld niet lang op de proef te stellen, want binnen tien minuten was de zoogenaamde bediende alweder terug, vatte post achter den stoel van zijn gewaanden meester en fluisterde hem toe:

„Hij is hier vlakbij! Hij schijnt in het hotel Royal te logeeren, hier schuin over. Hij is zoo-even binnengegaan!”

„Prachtig — dan zullen wij hem dadelijk maar eens een bezoek gaan brengen, Brand! Of heb je erg trek in je ontbijt?”

„Het kan nog juist twintig minuten wachten, Edward!”

„Dat is ruimschoots voldoende! Kom maar vlug mee.”

„Zoomaar, als je bediende?”

„Je bent gedurende twintig minuten bediende af! Je draagt geen livrei, dus je kunt wel voor een vriend doorgaan. Laten wij ons haasten, voor hij ons tusschen de vingers doorglipt!”

Een oogenblik daarna stonden beiden op het trottoir, staken het Strand over, hetgeen niet zonder gevaar ging en bevonden zich een oogenblik later in de groote hal van het hotel Royal.

„Ja, mijnheer Umberto Montecki bevond zich op zijn kamer,” zoo verklaarde de oberkellner, „maar hij wilde zich alleen maar even verkleeden, daar hij aanstonds weder wilde uitgaan.”

„Geef mijnheer dit kaartje en zeg dat ik hem wegens een zeer dringende zaak onmiddellijk moet spreken!” zeide Raffles, den man een geldstuk in de hand drukkend.

De ober las even den naam op het kaartje; „Edmond Delatoye, Député” en boog diep voor het gewaande Fransche Kamerlid.

Hij bracht het kaartje weg en keerde een paar minuten later terug met de boodschap, dat mijnheer Montecki eenige minuten voor den bezoeker disponibel had.

En Raffles en Brand bestegen achter de hielen van den indrukwekkenden ober de breede statietrap, volgden een gang op de eerste verdieping, de ober klopte aan en een paar seconden daarna stonden zij tegenover den Italiaan.

Umberto stond nog met het visitekaartje in de hand en keek verbaasd naar zijn beide bezoekers, terwijl hij zwijgend op een paar stoelen wees.

„Wij zullen liever blijven staan, signor Montecki!” zeide Raffles hoffelijk. „Wij zullen u niet lang ophouden.”

„De ober sprak van een zaak van gewicht,” zeide Montecki in het Italiaansch, daar ook Raffles die taal had gebezigd. „Gij kent mij dus?”

„Zeer weinig — zoo goed als niet, mijnheer!” antwoordde Raffles bedaard. „Maar toch is de zaak van belang. Ik zou u namelijk willen verzoeken, Londen met den eersten den besten trein te verlaten en Engeland met de eerste de beste boot!”

Montecki keek Raffles aan met een trek van ongeloof op zijn knap, maar duister gezicht, liet een kort lachje hooren en zeide toen, de wenkbrauwen fronsend:

„Indien gij zoo vroeg in den morgen bij mij zijt gekomen om onbeschaamde grappen te maken, mijnheer...”

„Het is volstrekt geen grap mijnheer — het is integendeel bloedige ernst!” verzekerde Raffles hem rustig. „Uw aanwezigheid is hier werkelijk misplaatst en ik denk dat de Maffia u slechts noode zal missen, daarginds!”

De Italiaan beet zich op de lippen, wierp Raffles een fellen blik toe en gromde:

„Ik weet niet wat gij bedoelt! Wat wilt gij eigenlijk van me?”

„Dat hebt gij reeds gehoord! Ik wil dat gij Engeland onmiddellijk verlaat — en afziet van uw plannen!”

„En wat zouden die plannen zijn, als ik vragen mag!”

„Dat weet gij beter dan ik! En ik wil u dus alleen maar zeggen dat zij verband houden met — Stefana Morelli! Als ik soms nog duidelijker moet zijn — ik zal niet dulden dat gij een haar op haar hoofd krenkt! Liever zou ik u met eigen hand in den hals grijpen en u met mijn eigen boot wegvoeren!”

De Italiaan was zeer bleek geworden, deed een dreigende stap op Raffles toe en zeide op een schellen toon van drift:

„Wie zijt gij en waar bemoeit gij u mee? Ik weet volstrekt niet waar gij het over hebt. Zijt gij een vriend van de dame die gij daar noemt?”

„Dat ben ik, en dat hoop ik haar te bewijzen! Wilt gij mij uw woord van eer geven, dat gij niets tegen haar zult ondernemen en met den eersten trein uit Londen zult vertrekken?”

„Ik denk er niet aan!” antwoordde Montecki hooghartig. „Ik ben meester over mijn eigen daden en ik zal niet dulden dat een ander zich daarmee bemoeit. Ik weet ook niet wat gij bazelt over die dame. Ik ben hier voor zaken in Londen en ik zal er blijven zolang ik zelf verkies. Ik laat mij door niemand de wet stellen. Wees zoo goed dit vertrek onmiddellijk te verlaten!”

„Niet voor ik uw woord heb, dat gij die vrouw geen leed zult doen en zult vertrekken. Want gij zijt dan toch een edelman en op uw eerewoord wil ik vertrouwen. Wilt gij het mij geven of niet?”

„Neen, en nogmaals neen en ga nu heen, of ik laat u door het personeel verwijderen!”

„Gij weigert dus? Dan zijt gij dus voor wien ik u hield van den beginne af aan — een bloed-dorstige schurk! En een schurk behandelt men aldus!”

En met een bliksemsnelle beweging had Raffles den ander met zijn handschoen in het gelaat geslagen.

De Italiaan werd vaalbleek en een oogenblik was het alsof hij zich op Raffles wilde werpen.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheerschen en zei koeltjes:

„Dat gebaar zal zeker wel een bedoeling hebben gehad — tenminste als gij een Franschman zijt!”

„Het had er eene, mijnheer!”

„Het is goed!” hernam de Italiaan koraf. „Geef mij uw adres en ik zal wel twee vrienden weten te vinden, die de zaak met uw secondanten kunnen regelen. Gij hebt mij durven hoonen — gij zult het zelf zoo gewild hebben — gij weet zeker nog niet met wien gij te doen hebt.”

„O ja, met een der beste schermers van zijn land!” antwoordde Raffles koeltjes, „want ik heb u sedert eenige minuten herkend van een foto in een onzer sportbladen! Gij zijt nummer 3 geworden in de Internationale kampioenschappen op den degen te Ostende — onmiddellijk na uw landgenoot Nitti en den Hongaarschen kampioen!”

„En gij durft het toch wagen, met mij den strijd aan te binden?” riep de Italiaan op schellen toon.

„Ik waag het — want ik schijn van de eer een wat andere opvatting te hebben dan gijzelf!” antwoordde Raffles rustig. „Ik weet

waarom gij zijt hier gekomen — en ik zal u weten te beletten om te doen wat gij u voor-naamt! Ik verblijf in het Hotel Cecil en ik zal tot twaalf uur vanmiddag uw getuigen af-wachten. Er gaat vanavond een boot naar Calais, want ik vrees dat wij hier de zaak niet zullen kunnen regelen — en daarginds, in de duinen, zal ik tot uw dienst zijn!”

„Nu, gij kunt u de uitgave van een retour-biljet wel besparen!” zeide de Italiaan met een ordinaar lachje.

„Misschien! Maar hoe het ook zij — tracht mij niet ontsnappen, want het zou u berouwen! En poog ook niet Stefana te naderen, want ook gij weet nog niet, met wien gij te doen hebt! Tot twaalf uur wacht ik uw getuigen, zoals gezegd! Adio, signor!”

De beide mannen groetten vormelijk en het volgende oogenblik stonden zij weer buiten.

En toen pas zeide Brand, die nog geen enkel woord gezegd had, op een toon van groote ongerustheid:

„Edward, weet je wat je gedaan hebt?”

„O ja, heel goed! Het was het eenige middel, maar ik geloof dat het uitstekend is.”

„Uitstekend? Hij zal je bij den eersten uitval eenvoudig vermoorden!”

„Misschien niet, Brand! Ik heb juist in de laatste maanden duchtig geoefend in de scherm-zaal van professor Brown en hij was uiterst tevreden over mijn vorderingen! Ik zie de zaak minder duister in dan jij! En al deed ik het wel — wist jij een ander middel?”

„Wij hadden hem misschien door Henderson kunnen laten neerslaan en dan zelf over het kanaal brengen....”

„Allemaal omslag, en bovendien zou hij eenvoudig terug zijn gekomen! Neen — dit is het beste!”

„Dat is het alleen maar, Edward, als je hem inderdaad zwaar zou kunnen verwonden! Maar de kans is toch zeer groot dat hij het jou doet — en waar blijft dan je deugdelijk middel?”

„Dan is het altijd nog vroeg genoeg om te handelen, Brand! Dat wil zeggen, dan zouden jij en Henderson het moeten doen! Maar ik geloof in een goeden afloop! Een getuige heb ik — nu is het maar zaak, onzen braven Henderson tot den tweeden secondant te promoveeren! Mijn tegenstander zal wel niet zoo kieskeurig zijn uitgevallen, denk ik. Hij is ervan overtuigd dat hij mij, voor wij vier en twintig uur verder zijn, naar de andere wereld heeft gezonden!”

VIERDE HOOFDSTUK.

HET TWEEGEVECHT.

Brand gaf geen antwoord.

Hij kende volkomen de sterkte van Raffles op allerlei gebied van de sport, en hij wist dat hij een uitmuntend schermmer was en zeker behoorde tot de beste 6 van Europa.

Maar dat was nog geheel iets anders dan een strijd op leven en dood te gaan ondernemen tegen een meester op het wapen, die er alle belang bij had, een man uit den weg te ruimen, die klaarblijkelijk op de hoogte was van zijn voornemens en ze dreigde te dwars-boomen.

Brand was er zelfs niet eens volkomen zeker van, of hij zelf ook niet zou worden uitgedaagd door een der secondanten, nadat Raffles verslagen zou zijn, want hij was bij het gesprek aanwezig geweest en Umberto kon dus niet anders gelooven, of de metgezel van zijn geheimzinnigen bezoeker was evengoed van alles op de hoogte als deze zelf en moest dus ook

beschouwd worden als een gevaarlijk bemoeial

Maar daar Raffles zelf zich in een uitstekend humeur scheen te bevinden, wachtte Brand zich wel, een opmerking te maken, welke deze stemming zou kunnen bederven en misschien een noodlottige uitwerking zou hebben op het zelfvertrouwen van Raffles — en dat had hij in deze omstandigheden wel zeer bijzonder noodig!

Zij hadden nog eenige uren den tijd, want ook Umberto zou zijn getuigen wel niet zoo spoedig gevonden hebben in de hem vreemde stad en daarvan maakte Raffles gebruik, zich nog een half uur duchtig te gaan oefenen bij zijn gewonen leermeester, die vol geestdrift uitriep, dat hij niet zou rusten, vóór zijn leerling aan de eerstvolgende wereldkampioenschappen zou deelnemen.

Raffles glimlachte fijntjes — en wat Brand aangaat, het zien van Raffles' wonderbaarlijke

vlugheid en behendigheid had hem wel wat bemoedigd, hoewel hij nog lang niet zeker was van den afloop, want hij wist dat Umberto zich bijna elken dag oefende, dat hij jonger was dan Raffles en dat hij wel zou beschikken over een paar van die geheime stooten, welke de Italiaansche schermers in wedstrijden steeds tot het laatste oogenblik bewaren, om er dan hunne tegenstanders mee te verrassen.

Hij dacht er echter geen seconde aan, Raffles tot andere gedachten te brengen. Het betrof hier een zaak die tot iederen prijs moest worden uitgemaakt. De Italiaan had zich beleedigd geacht en wilde duelleeren en al was Raffles veel minder sterk geweest op den degen dan hij inderdaad was, dan zou hij die uitdaging toch zeker hebben aangenomen.

Raffles liet zich wat masseeren door den ouden, Franschen masseur en gevoelde zich opgewekt en tot daden bereid toen hij met Brand weder op straat stond en een taxi wenkte, teneinde Henderson op de hoogte te gaan stellen van hetgeen geschied was.

Dit nu was de taak van Brand en de reusachtige chauffeur fronste de ruige wenkbrauwen, toen Brand eindelijk zweeg. Het gesprek had plaatsgevonden in de kleine garage, die zich bevond aan het einde van den vrij grooten tuin, behorende bij het nieuwe huis van Lord William Aberdeen en Henderson was juist bezig met het schoonmaken van een der auto's.

Hij stond een oogenblik in gedachten verzonken met een Engelschen sleutel te spelen, bekeek het zware werktuig, en stelde rustig voor:

„Die Engelsche sleutels, mijnheer Brand, kunnen ook wel voor iets anders gebruikt worden dan om er moeren mee aan te draaien — zal ik er eens een deuk mee in het hoofd van dien Italiaan slaan?”

„Het is een beminnelijk voorstel, James, maar ik geloof dat het bij mylord in zeer slechte aarde zou vallen!” antwoordde Brand, half ongeduldig, half lachend. „Neen, de zaak moet voortgang hebben en wij kunnen alleen maar hopen dat het goed afloopt. Maak spoedig een van de auto's gereed, want wij zullen haar wel noodig hebben.”

De reus dacht nog even na en vroeg toen:

„Wat doet mylord nu?”

„Hij heeft zooveel getelefoneerd naar het Hotel Cecil, dat men volstrekt niemand bij Stefana mocht toelaten, uitgezonderd den geneesheer die er den dag tevoren geweest was en hij heeft haar laten verzoeken, hem over een kwartier te willen ontvangen. Daarna zullen

wij alles voor de reis in gereedheid brengen. Wij zullen met de nachtboot gaan en bij het krieken van den dag, op een stil plekje tusschen de duinen — ten zuiden van Calais....”

Brand voltooide den zin niet, maar bedekte even het gelaat met de hand en zijn stem klonk wat heesch, toen hij tenslotte eindigde:

„Wij kunnen het niet beletten, Henderson — het moet geschieden. En wacht je er wel voor, op je eigen houtje een andere oplossing te willen zoeken! Je zult een van de getuigen zijn, zooals ik je zooveel al zei. Daarginds zullen wij wel een geneesheer bereid vinden, want de Franschen beschouwen zulke duels als een vanzelfsprekende zaak. Haast je wat!”

Henderson ging zwijgend weer aan den arbeid, maar ook hij gevoelde zich gerust. Hij stelde veel belang in alle takken van sport en had wel eens iets gelezen over dien befaamden schermmer, Umberto Montecki. En hij sidderde van woede en vrees, als hij dacht aan de mogelijkheid, dat die bloeddorstige Siciliaan, den man zou kunnen dooden, aan wien hij met zooveel liefde en trouw verknocht was.

Het was omstreeks halftwaalf, toen Raffles, Brand en Henderson, de beide laatste in stemmig zwart gestoken, het Hotel Cecil weder betraden. Raffles vernam dat zijn beklagenswaardige vriendin den geheelen dag haar kamer nog niet verlaten had en ook niemand had willen ontvangen.

Hij liet zich onmiddellijk bij haar aandienen, werd toegelaten en de jonge vrouw trad onmiddellijk op hem toe, met uitgestoken handen, maar op haar bleek gelaat waren zeer duidelijk de sporen te zien van de tranen, die zij dien nacht in smartelijke wanhoop vergoten had.

„Ik zal u niet met ijdel gepraat lastig vallen, Stefana en zelfs niet vragen hoe gij den nacht hebt doorgebracht!” begon Raffles met zachte stem. „Hoe zou het mogelijk zijn, rustig te slapen bij uw vreeselijk verlies! En toch, er gebeuren wel andere wonderen, wie weet....”

Maar zij maakte een moe gebaar, en zeide op doffen toon:

„Tracht mij niet te troosten, graaf! Ik weet dat het onherroepelijk is. Ik zal naar iets anders moeten omzien — tenminste als ik blijf leven! O, Alberto! Was hij thans maar bij mij, zijn liefde zou mij zooveel kunnen vergoeden!”

„Ik hoop hem weder bij u te brengen, Stefana!” zeide Raffles ernstig.

„Dat is onmogelijk!” hernam zij hoofdschuddend. „Gij kunt niet op tegen de Maffia!”

„Misschien toch wel, signora!” zei Raffles glimlachend. „Gij kent mijn macht niet, gij

weet niet over welke middelen ik beschik."

"Al waart gij de Koning, ja al waart gij Mussolini zelf — gij zoudt hem niet kunnen redden!" riep de jonge vrouw op smartelijken toon uit.

Raffles antwoordde hier niet op. Misschien was het ook beter, haar tot het laatste oogenblik te laten denken, dat de man dien zij liefhad voorgoed voor haar verloren was. Misschien zou immers de schok van het wederzien....

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt, een kellner stak een tamelijk verschrikt gezicht om de deur, en zeide:

"Daar zijn twee heeren, ik geloof Italianen, mijnheer, die vragen naar Edmond Delafoye! Wij kennen hier echter niemand van dien naam. Maar die heeren zeiden, dat wij hem misschien wel bij signora Morelli zouden kunnen vinden. Zijt gij misschien...."

"Neen!" antwoordde Raffles bedaard, omdat hij een half uur tevoren zijn vermommenheid weder had moeten afleggen. "Maar ik weet wat de zaak is. Breng die heeren bij mijn twee vrienden die in de conversatiezaal bij het groote hoekraam wachten. Zij zijn op de hoogte van de zaak, en handelen uit mijn naam.

De kellner, aldus gerustgesteld, vertrok weer, maar Stefana legde haar kleine trillende hand op den arm van Raffles en haar gelaat was zeer bleek toen zij vroeg:

"Wat moet dat beteekenen? Wie zijn die twee Italianen, die twee van uw vrienden willen spreken?"

"O, het heeft niets om het lijf, dat verzeker ik u!" antwoordde Raffles met een glimlach. "Gij moogt hier volstrekt niet meer over spreken."

"Maar ik wil er over spreken! Het is een tweegevecht!" riep de jonge vrouw op wilden toon. Gij gaat u om mij in gevaar begeven! Ontken het niet — gij hebt Umberto uitgedaagd. Ik ken de regelen van het tweegevecht te goed — gij kunt mij niet misleiden!"

"Niet ik heb hem uitgedaagd, signora — hij deed het mij!" antwoordde Raffles bedaard. "En omdat het zoo in mijn kraam te pas kwam, heb ik die uitdaging aanvaard!"

"Maar het is een schermmeester! Hij zal u dooden!" riep zij handenwringend uit.

"Dat is volstrekt niet zeker, signora!" antwoordde Raffles schouderophalend. "Ik mag zeggen dat ik zeer veel ben vooruitgegaan in den laatsten tijd, nu ik niet meer zooveel doe aan halteren, dat de spieren wel krachtiger maakt, maar hun tevens hun lenigheid ontnemt. En nu wil ik volstrekt niet dat hier

nog een woord over gesproken wordt. Hebt gij gehoor gegeven aan mijn waarschuwing om niemand te ontvangen?"

"Ja! En al had gij het niet gedaan — ik was bang — ik durfde niemand bij mij toelaten. Gij moogt mij van laffe vrees beschuldigen — maar ik heb hier in deze kamer met gesloten deuren gezeten en Benita moest de bezoekers afwijzen. Er is er trouwens maar een geweest — het is mogelijk dat het Umberto was — ik durfde er niet naar vragen."

"En de geneesheer?"

"Hij zegt dat ik niets meer mankeer — ik ben alleen maar mijn stem kwijt!" zeide zij op bitteren toon.

En het gelaat met de kleine handen bedekkend, ging zij langzaam op den divan toe, liet er zich op neerzinken en daar zat zij nu als een beeld van stomme wanhoop, tot zij de hand van Raffles op haren schouder voelde en zijn diepe stem hoorde, die bemoedigend tot haar sprak:

"Gij moogt in geen geval het hoofd laten hangen. Gij zijt nog zoo jong en veerkrachtig. Vertrouw toch op mij — gij weet nog niet waartoe ik in staat ben! Helaas kan ik u uw stem niet teruggeven — dat kan zelfs de bekwaamste geneesheer niet — maar ik kan er wel voor zorgen, dat Romeo en Julia elkander binnen korten tijd terugzien! En nu neem ik afscheid van u en ik smee u — verzet u uit alle macht tegen de melancholie, wees sterk, onderneem iets, speel veel piano, en — blijf voorzichtig."

Hij had even haar hand aan zijn lippen gebracht — en toen zij uit haar droef gepeins ontwaakte, had hij heel zacht de kamer weer verlaten.

Hij wierp bij het langsgaan een blik in de conversatiezaal en zag juist hoe Brand met veel strijkages de beide getuigen naar de deur geleidde.

Het waren stellig Italianen, beiden jong nog, zeer elegant gekleed en die klaarblijkelijk tot de beste standen behoorden.

"Nu?" vroeg hij bedaard, eensklaps op Brand toetredende, die hem nog niet gezien had.

"Nu, het is geregeld!" antwoordde Brand. "Morgenochtend een uur na de aankomst van de boot, dat is omstreeks zeven uur. Het is dan licht genoeg om er bij te kunnen vechten, meenen zij. De degen is natuurlijk het wapen. Een hunner kent een geneesheer in Calais, die wel bereid zal zijn, zijn hulp te verleen. Hij zal hem een telegram zenden."

„Heeft hij mijn naam daarbij genoemd?” vroeg Raffles verschrikt.

„Dat geloof ik haast niet! Hij sprak alleen van een duel!”

„Dat is maar heel gelukkig, want die Fransche geneesheer kon wel eens weten, dat er geen Delafoye bestaat, die kamerlid is! Wij reizen dus op dezelfde boot?”

„Ja, dat zal wel onvermijdelijk zijn, maar jullie behoeven elkander natuurlijk niet te zien.”

„Wie zorgt voor de degen?”

„Dat heb ik aangeboden, omdat zij er hier geen kunnen krijgen.”

„Uitnemend! Dan gaan wij nu alles voor onze reis in gereedheid brengen. Heeft Henderson zich goed gehouden?”

Brand wierp een schuinschen blik op den reus, die een weinig verlegen scheen te zijn en antwoordde:

„Hij heeft zich voortreffelijk gehouden! Hij heeft hun alleen maar zoo krachtig de hand gedrukt bij het afscheid en geheel tegen de regels in, dat zij bijna schreeuwden van pijn!”

Raffles keek zijn reus even aan, die zich niet erg op zijn gemak scheen te voelen in zijn gekleede zwarte jas, en zeide lakoniek:

„Laten wij blij zijn, Brand, dat het hierbij gebleven is. Onze vriend Henderson laat zich helaas wel eens wat al te veel door zijn drift meeslepen. En nu zullen wij gaan lunchen. Hoe laat gaat de boot?”

„Vannacht om half één”.

„Mooi zoo! Dan zullen wij nog eenige uren kunnen slapen ook!”

„En geloof je nu werkelijk, Raffles, als je erin zoudt slagen, tegen iedere verwachting in, dien Umberto te verslaan, dat bijvoorbeeld zijn getuigen en andere vrienden zijn werk niet zullen voortzetten?”

„Ik geloof het niet alleen — ik ben er volkomen zeker van! Want wat men dan ook van zulk een Vendetta moge zeggen — degenen die haar toepassen, knappen het dan ook steeds zelf op! Dat is het eenige goede wat er aan de zaak is. En nu wat voortgemaakt — ik heb een razenden honger!”

Een een kwartier later at Raffles met den grootsten smaak van de uitstekende lunch, die hem in de eetzaal van het groote hotel was voorgezet. En daarna vertrok hij met Brand naar zijn huis, zonder nog eenmaal afscheid te hebben genomen van zijn Italiaansche beschermeling en maakte nog eenige zaken in orde.

Brand wist wel dat dit in tien minuten kon

worden gedaan, want een man als Raffles moest nu eenmaal rekening houden met de mogelijkheid dat iedere dag, ja zelfs ieder uur, zijn laatste kon zijn.

Des middags oefende hij nog wat, onder toezicht van zijn schermleeraar, hij dineerde met Brand in een pas geopend Restaurant, zag met opgewektheid een bedrijf van een schitterend gemonteerde revue en om negen uur vertrok hij met zijn trouwen vriend en Henderson naar Dover. Brand droeg een langwerpig pak, in zeildoek gebonden, onder den arm.

Er waren vrij veel reizigers, ofschoon het weer ellendig was en er een ijskoude wind woei, maar Montecki en zijne getuigen zagen zij niet, ofschoon het wel heel zeker was dat zij ook van deze boot gebruik hadden moeten maken.

En Raffles begaf zich onmiddellijk naar zijn hut, ontkleedde zich en sliep vijf minuten daarna zoo rustig als een kind.

Maar Brand sliep niet! Urenlang woelde hij in zijn krib heen en weer, denkende aan den volgenden morgen. Telkens opnieuw sluimerde hij even in en schrok dan stuipachtig weder wakker, want het was hem alsof hij Raffles had zien wankelen onder een fellen stoot — alsof hij het spitse staal in zijn borst had zien binnendringen — alsof hij zijn hartebloed had zien wegvloeien uit een vreeselijke wonde.

Het was nog bijna volkomen nacht, toen de Kanaalboot juist op tijd aanlegde aan den grooten steiger in de haven van Calais. Slaperige douanebeambten kwamen aan boord, maar de papieren waren uitstekend in orde en toen Brand lakoniek verzekerd had, dat er schermdegenen zaten in het lange pak, bleken de heeren daarmede volkomen tevreden te zijn. Het drietal haastte zich naar een chauffeur te zoeken, die bereid was hen een uur rijdens buiten Calais te brengen en alleen de stand der valuta had tengevolge, dat zij ook inderdaad tenslotte een taxibestuurder bereid vonden dien langen, nachtelijken urentocht te ondernemen.

Brand wist de plek nauwkeurig en de rit nam een aanvang.

De koude scheen nog te zijn toegenomen, er blies een felle oostenwind, nu en dan vielen er wat sneeuwvlokjes en de ruiten van de oude taxi rammelden hard in de sponningen, terwijl het voertuig snel voortreed over den hobbeligen, eeuwenouden straatweg, waarvan gedeelten nog dateeren uit den tijd der Romeinen.

Langzaam werd het lichter.

En om zeven uur, toen de auto tenslotte

stilstond midden in een uitgestrekt bosch, niet ver van een open plek daarin, was het inderdaad licht genoeg om de dingen op eenigen afstand te kunnen onderscheiden.

De drie mannen stapten uit, na al dien tijd zoo goed als zwijgend bijeen te hebben gezeten, onder den indruk van hetgeen moest volgen.

Het vreemde land, de duisternis, de koude, het gerammel van de oude taxi, de boomen die als schimmen voorbij gleden, het doel van den rit — alles had ertoe bijgedragen om hun alle lust tot spreken te ontnemen.

Maar Raffles sprong veerkrachtig op den harden grond, Brand volgde hem met het groote pak en Henderson sloot de stoet.

„Wacht hier op ons!” beval Brand kortaf tot den chauffeur.

De man scheen nu pas te begrijpen wat er gaande was, nestelde zich doodbedaard in zijn hoekje, na een goedkoope cigarret te hebben aangestoken en zeide lakoniek:

„Ik wensch messieurs veel succes toe.”

Toen de mannen de open plek bereikten, vonden zij daar niemand, maar juist klonk in de verte het geronk van een motor en weinige minuten later kwam langs denzelfden weg een tweede taxi aanrijden, die stilstond niet ver van de eerste en waaruit vier donkere gedaanten stapten, die zich met snelle schreden naar de open kampplaats richtten.

De bodem was hier hard bevroren en eigenlijk volstrekt niet geschikt voor een duel, waarbij misschien het leven op het spel stond, al is het waar dat de kansen voor beide partijen volkomen gelijk waren. Hobbelige aardkluiten, steenhard bevroren, zouden het retireeren en uitvallen moeilijk maken — maar het was overal hetzelfde en voor het overige was de plek goed gekozen. Niemand zou hen hier zeker komen storen.

En nu stonden zij daar allen bij elkaar, met een afstand van drie meters tusschen hen in en bogen stom voor elkander.

De Fransche geneesheer kwam zich op zachten toon voorstellen, ging wat op zijde en opende het kistje, dat hij onder den arm bij zich had gedragen.

In het langzaam aangroeiende morgenlicht zag Brand met een huivering het glinsteren der lancetten.

Maar Brand vermande zich, want hij zou, als de eerste secondant van de uitgedaagde partij, het duel moeten leiden.

Hij koos de meest geschikte plek uit, met opzet een weinig treuzelend, om tijd te win-

nen, zoodat Raffles althans niet in die halve duisternis behoefde te vechten, wikkeld toen het pak los en haalde er de degens uit.

Zwijgend traden nu de Italiaansche getuigen naderbij, maten zorgvuldig de degens, die volkomen aan elkander gelijk bleken te zijn en vervolgens werden de punten in een spiritusvlam, door den geneesheer ontstoken, geflambeerd.

Intusschen hadden Raffles en Umberto, op ongeveer tien meter van elkander zich reeds van hun pelsjassen en, ondanks de bittere koude, ook van hun jas en vest ontdaan. Raffles, de mouw van zijn overhemd terugslaan- de, keek aandachtig naar zijn tegenstander. Ja, hij was nog wel jong en krachtig en lenig — en een kort oogenblik zakte zijn zelfvertrouwen. Maar dan herstelde hij zich onmiddellijk weder, richtte zich hoog op en besloot zich tot het uiterste in te spannen.

En eindelijk klonk de stem van Brand, in het Fransch ditmaal, door de schemering, die geleidelijk plaatsmaakte voor den dag en terwijl de felle koude zijn adem als een grooten pluim tusschen zijn lippen uitdreef:

„Zijt gij gereed heeren?”

De beide duellanten knikten zwijgend.

„Dan ben ik verplicht, volgens het voorschrift u voor de laatste maal te vragen, of gij niet bereid zijt, uwe zaak in der minne bij te leggen.”

„Neen!” antwoordde onmiddellijk Umberto kortaf.

„Neen!” liet Raffles er rustig op volgen.

„Dan heb ik nog iets te vragen!” liet de heldere stem van een der Italiaansche getuigen zich hooren. „Ik wil weten of een van de heeren bereid is, mij — na afloop van dit duel, partij te geven?”

„Ik ben bereid, zwarte aap, om je neus plat te slaan!” gromde Henderson die de vraag begrepen had, al was hij in het Fransch gesteld.

Maar Brand overstemde hem, met de woorden, op kalmen toon uitgesproken:

„Ik ben bereid met u te duelleeren, mijnheer — indien mijn principaal het onderspit delft, maar anders niet.”

De Italiaan boog zwijgend, met hoffelijke gratie en toen hief Brand de over elkaar gekruiste degens in de rechterhand op en bood er een ter keuze aan den Italiaan aan.

Umberto nam een van de wapens, woog het even in de hand, het staal flitste in het koude morgenlicht.

En Brand gevoelde dat hij tot in zijn ge-

beente koud was, toen hij achteruit trad, de reeds gekruiste degens op het kruispunt aanvatte en het bevel gaf:

„Allez, Messieurs!”

Het volgende oogenblik was het tweegevecht begonnen met een heftigheid zonder wederga.

Umberto Montecki behoorde klaarblijkelijk tot die klasse van schermers, van wie men met een eigenaardige uitdrukking zegt, dat zij: „begeerig zijn naar het ijzer.”

Hij wierp zich met onstuimigheid vooruit en dwong aanstonds Raffles tot herhaaldelijk rompeeren en Brand vreesde reeds, dat het gevecht geen volle minuut zou duren.

Zijn hart klopte alsof het zou bersten — maar na die eerste minuut begon hij wat rustiger te ademen, want hij bemerkte dat Raffles, die zich aanvankelijk tot verdedigen had moeten bepalen, snel achtereen een paar bliksemsnelle uitvallen deed, welke zijn tegenpartij slechts met moeite wist te pareeren.

Koelbloedig trachtte Raffles, al schermend, de zwakke punten van zijn vijand te ontdekken — het was een onderzoek op den rand van het graf — maar binnen weinige minuten wist hij wat hij wilde weten: Umberto hield er van, op zeer korten afstand te schermen.

Raffles streefde er dus aanstonds naar, hem op zoo groot mogelijken afstand te houden.

Hel klonken de nikkelen stootkommen van de degens tegen elkander, het staal suisde alsof een zeis werd gewet en de Italiaan slaakte onophoudelijk woeste, rauwe kreten, zooals hij ook placht te doen als hij op den looper tegenover een mededinger stond.

Zijn gelaat had een geheel andere uitdrukking gekregen — er was een duivelsche woede op te lezen, de ongebreidelde begeerte om dien man te dooden, die daar met onbewogen, bleek, strak gelaat tegenover hem stond en al zijn pogingen te schande scheen te maken.

Met een heeschen schreeuw viel hij uit — en struikelde over een der bevroren kluiten. Een kort oogenblik verloor hij het evenwicht, de degen verliet zijn richting en op dat tijdstip had Raffles hem gemakkelijk in het hart kunnen treffen, als hij van de gelegenheid gebruik had willen maken.

Hij wachtte echter even, terwijl Henderson met moeite een verwensching weerhield en zich met geweld moest inhouden tusschenbeide te komen en pareerde den uitval. Een felle nasteek echter schramde zijn benedenarm even boven den pols en het bloed vloede.

Bij schier alle tweegevechten op Franschen

bodem zou thans de zaak als beslist zijn beschouwd en Brand wilde ook reeds zijn stem verheffen, maar Raffles voorkwam hem, wierp hem een waarschuwend blik toe en zeide rustig:

„Een schram — het heeft niets te beteekenen.”

De geneesheer kwam aanloopen en verbond snel en handig de sterk bloedende maar overigens ongevaarlijke wonde.

Maar Raffles merkte tot zijn schrik, dat zijn arm een weinig stijver aanvoelde....

Hij liet er evenwel niets van blijken op zijn gelaat, zette zich weder in postuur — het duel werd met hernieuwde felheid hervat.

Er kon geen oogenblik aan worden getwijfeld of de Italiaan zocht het hart van zijn tegenstander en drie malen, kort na elkander, kon Raffles slechts op het allerlaatste oogenblik, bliksemsnel achteruitwijkend, den vluggen stoot op zijn borst afwenden.

Bijna een kwartier ging de strijd voort en Brand zag met afgrijzen, dat Raffles, zooveel ouder dan zijn tegenstander en bovendien gewond, teekenen van vermoeidheid begon te vertoonen, ondanks zijn stalen spieren.

Nog nimmer had hij zoo zien schermen.

Met een raadselachtige snelheid draaiden zich, wentelden zich, staken de rapieren, terwijl de tegenstanders om elkander heendraaiden en telkens een andere positie zochten.

Maar na enkele oogenblikken van een haast onduidbare spanning bleek het Brand tot zijn diepe vreugde, dat Raffles zich slechts den schijn had gegeven, langzamerhand uitgeput te worden, om daardoor den Italiaan tot een onvoorzichtigheid te verlokken.

Met een woedend gekrijsch, dat niets menselijks had, drong Montecki steeds wilder op Raffles in en toen geschiedde het.

Het ging zoo vlug, dat Brand naderhand nauwelijks kon zeggen, hoe het gegaan was.

De Italiaan viel uit, en trachtte bliksemsnel over den stootkom heen de rechterhand van zijn vijand te treffen. Maar Raffles ontweek dien stoot, deed vlugger dan de gedachte een stap achteruit, sloeg het wapen van den tegenstander neer, viel met raadselachtige vlugheid op zijn beurt uit — en toen stond de Italiaan een oogenblik kaarsrecht stil, doodstil, dan begon hij heel langzaam te wankelen en uit het witte overhemd dicht onder den rechterarm drong iets roods te voorschijn, iets dat zich voortdurend uitspreidde en het wit als het ware begroef, uitdoofde.

Zijn opgeheven hand met het wapen zonk

langzaam langs het lichaam neer, een soort van grijs vertoonde zich op zijn vertrokken gezicht en hij viel plotseling plat voorover op den grond, alsof een reuzenvuist hem ter aarde had geworpen met een duw in den rug.

Onmiddellijk kwamen de Italiaansche getuigen opgewonden toesnellen en wentelden hem om, terwijl de geneesheer zich over hem heenbukte.

Het staal van Raffles' degen was bijna acht centimeters in de borst van den Italiaan binnengedrongen en had den longtop geraakt. Het was een zeer zware wonde en aan een voortzetting van het gevecht viel volstrekt niet te denken.

Raffles keek met een strak gelaat op den Siciliaan neer en vroeg toen:

„Heb ik hem gedood dokter?”

„Gij hebt hem zeer zwaar gewond — maar hij zal wellicht in het leven blijven. Ik hoop dat het vervoer hem niet al te zeer zal benadeelen. Maar hij zal zeker wel drie maanden volkomen rust moeten houden.”

„Nu, in drie maanden kan heel wat gebeuren!” zeide Raffles zachtjes, terwijl hij Brand zijn degen overhandigde en zich snel weder begon aan te kleeden, zonder zich verder te bemoeien met de Italianen, die nog meer verbaasd dan woedend schenen te zijn.

VIJFDE HOOFDSTUK.

OP SICILIË.

Nog denzelfden avond was Raffles weder te Londen terug en pas in het huis in de Victoria Street ontdeed hij zich van zijn vermomming als Franschman en naar alle waarschijnlijkheid heeft Umberto Montecki, die slechts zeer langzaam herstelde, nooit nauwkeurig geweten, met wien hij eigenlijk den degen heeft gekruist op dien gedenkwaardigen morgen op een uur gaans ten zuiden van Calais.

Maar de Italiaan was voor geruimen tijd buiten gevecht gesteld en dat was in dit geval ruimschoots voldoende.

Raffles bezocht Stefana Morelli niet persoonlijk, maar hij deed haar een briefje bezorgen, waarin hij de lakonieke mededeeling deed, dat zij althans in de eerste maanden niets te vreezen zou hebben van den man, die haar naar het leven stond.

Daaruit zou zij den uitslag van het tweegevecht voldoende kunnen afleiden en hij had het erop gezet, haar niet terug te zien, voor hij Alberto in haar armen kon voeren. Hij wist zeer wel, welke moeilijkheden hem te wachten stonden en onderschatte evenmin de gevaren, welke hem op Sicilië boven het hoofd konden hangen, wanneer hij zich als vreemdeling mengde in zaken die hem volstrekt niet aangingen.

De Maffia was nog altijd een geducht geheim genootschap en wee degenen, die zich tegen hare beraadslagen durfde verzetten. Op een kwaden dag vond men zijn lijk op den bo-

dem van een of ander ravijn — men schreef zijn dood aan een ongeluk toe, hij werd begraven en niemand wist dat de Maffia de hand in het spel had gehad, of liever gezegd: niemand zou dit openlijk hebben durven verklaren.

In zijn briefje vroeg Raffles niets anders dan dat Stefana hem meldde, waar thans het hoofd van het geslacht der Montecki's woonde, want hij begreep zeer wel, dat deze de man moest zijn, van wien de bevelen waren uitgegaan, om den ongelukkigen Alberto te ontvoeren en dat hij moest weten waar de jongeman zich bevond.

Zij moest hiervan mededeeling doen in een klein briefje, dat naderhand bij den hotelportier zou worden afgehaald en dat geadresseerd moest zijn aan graaf Palmhurst.

Nog denzelfden avond had Raffles de inlichtingen ontvangen, die hij wenschte en reeds den volgende dag vertrok Raffles in gezelschap van Henderson en Brand in een van zijn snelste auto's naar Italië.

Dien avond overnachtten de drie mannen in een der grootste hotels te Nizza en den volgende dag hadden zij noodig om het tot Cosenza te brengen, in het zuiden van Italië gelegen. Toen was het weder avond en het drietal besloot, niet verder te gaan, maar pas den dag daarop verder te reizen tot Messina, vanwaar zij zouden oversteken naar Sicilië.

Het was nog pas Februari, maar de lucht was reeds van een verrukkelijke zoetheid en zachtheid, toen een groote reisauto snel over den weg reed, op een paar mijlen ten zuiden van Catania, een havenstad, verrukkelijk gelegen aan de oevers van de Middellandsche Zee, op een honderdtal kilometers ten zuiden van de Etna.

De auto werd bestuurd door een chauffeur in deftige, maar eenvoudige livrei en in den open wagen zaten een grijsaard met edele trekken en spierwitten baard en een jongeren man, beiden in reisgewaad.

Achterop den wagen, die het Engelsche nationaliteitsmerk droeg, was een groote reiskoffer bevestigd.

De auto volgde eenigen tijd de oevers van de blauwe zee, die zich eindeloos uitstreckte, in de verte bestippeld met de witte zeiltjes van visschersschuiten en zou juist een zeer fraai, op den top van een lagen heuvel gelegen landgoed voorbijrijden, toen er iets gebeurde, dat zich aanvankelijk als een zeer ernstig ongeluk liet aanzien.

Door een onverklaarbare oorzaak reed de auto tegen een kleinen mijlpaal, het voorwiel brak, de wagen zwierde even over den weg en slechts aan het heftig remmen van den chauffeur was het te danken, dat het fraaie voertuig niet omkantelde. Door den schok evenwel werd de grijsaard uit den wagen geslingerd en bleef bewusteloos aan den rand van den weg liggen.

De jongeman die naast hem had gezeten keek radeloos rond, maar tot zijn geluk was het ongeluk gezien door den ouden tuinman, die in het park van het fraaie kasteel bezig was met zijn arbeid.

Hij kwam haastig toesnellen, sloeg de armen boven het hoofd ineen en riep in wanhoop:

„Santa Maria! Wat een ongeluk! Wat een ongeluk! Wacht een oogenblik, mijnheer — ik zal dadelijk mijn meester waarschuwen!”

En hij liep weg zoo snel zijn oude beenen hem wilden dragen en keerde een oogenblik daarna terug met een ouden heer van nog schoone lichaamsbouw, ofschoon hij zeker zestig jaar moest zijn, met een trotsch, heerschzuchtig gelaat en doordringende oogen en een mooi jong meisje, dat zeer veel op hem geleek.

Deze heer, klaarblijkelijk de eigenaar van het kasteel, kwam haastig toelopen, keek even naar de scheef weggezakte auto, toen naar den bewusteloozen ouden heer en zeide toen: zich tot den jongeren man wendend:

„Ik ben Bernardo Montecki. Kan ik u met

het een of ander van dienst zijn? Is uw vriend gewond?”

„Dat moet ik vreezen, mijnheer!” antwoordde de jongeman, zich even oprichtend. „Dit is graaf Palmhurst en ik ben zijn secretaris Charles Brunt. De ongelukkige graaf maakte juist een vacantiereis over uw schoon eiland en zooeven zijn wij tegen een mijlpaal gereden die onze chauffeur niet schijnt gezien te hebben. Onze wagen heeft zwaar geleden naar het schijnt en ik weet in de buurt volstrekt geen stad of dorp...”

„Die zijn er ook niet, mijnheer!” hernam Bernardo Montecki. „Lucia, ga naar binnen en roep eenige bedienden. Dit is mijn dochter, mijnheer.”

Brunt boog diep voor het mooie jonge meisje, dat hem even toeknikte, waarop zij weder naar het huis snelde.

Intusschen sloeg graaf Palmhurst de oogen op, scheen een poging te doen om zich op te richten, maar kreunde zachtjes, blijkbaar van pijn, toen hij op zachten toon zeide:

„Ik geloof dat ik van binnen gekneusd ben, beste Brunt. Waar zijn we hier? Is onze auto bruikbaar?”

„Bekommer u daar niet om, graaf!” zoo wendde Bernardo Montecki zich tot den grijsaard. „Gij kunt u als mijn gast beschouwen, totdat zij een andere auto hebt en uzelf weder kunt bewegen. Daar zijn de bedienden reeds. Geloof ik dat zij zoudt kunnen loopen?”

De graaf richtte zich op, gesteund door zijn secretaris, terwijl hij de lippen op elkaar beet, maar hij zou weer zijn neergevallen als Brunt hem niet had ondersteund.

„Ik vrees dat het niet zal gaan, mijnheer — mijnheer...”

„Visconte Montecki is mijn naam, graaf!” sprak de Italiaan. „Span u niet te zeer in, daar zijn de bedienden reeds die u naar binnen zullen dragen.”

De graaf wierp een snellen blik op de beide krachtige mannen, waarvan er een klaarblijkelijk een Engelschman of althans een noordelijke moest zijn, te oordeelen naar zijn blonde haren en zijn grijze oogen.

Zij hadden onmiddellijk gezien wat er geschied was en zeer voorzichtig namen zij den ouden heer op, die nu het kasteel werd binnengedragen, terwijl Lucia den weg wees.

Graaf Palmhurst werd naar een kamer gelijkvloers gebracht en op een groote rustbank neergelegd.

Bernardo Montecki stapte reeds op het telefoonstelsel toe, toen Brunt hem levendig terughield met de vraag:

„Mag ik vragen wat gij wilt doen, burggraaf?”

„Wel, natuurlijk om mijn huisdokter telefooneeren?” antwoordde de edelman verwonderd.

„O, doe dat vooral niet! Graaf Palmhurst heeft een ingekankerden hekel aan geneesheeren en het allermeeft aan vreemdelingen!”

„De Italiaansche geneesheeren, mijnheer, zijn op zijn minst evengoed als de Engelschen naar mijn meening!” zeide de edelman koeltjes. „Gij kunt uw meester toch niet in dien toestand laten, zonder dat een dokter onderzoekt wat hem scheelt?”

„Dat kan ik zelf, burggraaf! Ik ben dokter en ik ben ook de eenige, aan wien de graaf toestaat, hem te behandelen! Hij is overigens kerngezond en hij zou het mij nooit vergeven, als ik om dezen val, die toch weinig om het lijf had, een andere geneesheer te hulp riep.”

Montecki haalde even de schouders op en zeide:

„Zooals gij wilt mijnheer! Ik laat het echter voor uw verantwoording. Het spreekt vanzelf dat mijn huis het uwe is, zoolang uw meester niet volkomen is hersteld. Ik zou u aanraden u aanstonds te overtuigen of hij niets heeft gebroken. Lucia, zorg dat een der logeerkamers op de eerste verdieping aanstonds in orde wordt gemaakt. Wilt gij dat ik naar een garage telefoneer, mijnheer?”

„Dat zou ik zeer op prijs stellen, burggraaf — maar wij zouden eerst kunnen afwachten of onze chauffeur er niet in slaagt het gebroken wiel door een der reservewielen te vervangen! De wagen zelf heeft gelukkig niets geleden.”

„Dan laat ik u voor een oogenblik met den graaf alleen, mijnheer. Doe wat gij zelf het beste acht.”

Een korte hoofdknik en de Siciliaansche edelman verliet met statigen tred en trotsche houding de kamer.

En nauwelijks was het geluid van zijn stappen niet meer te hooren, of graaf Palmhurst wendde snel het hoofd naar den secretaris en fluisterde voldaan:

„De truc is prachtig gelukt! Wij zijn in het hol van den leeuw! Bemoei je dadelijk met dien bediende met grijze oogen en zie wat er met den man te doen is. Als hij een Engelschman is, dan kan de zaak hem misschien worden medegedeeld, en kunnen wij hem op onze hand krijgen. Zoo niet — dan moeten er paardenmiddelen worden aangewend en neem ik zijn plaats in. Een trotsch heer, die Bernardo Montecki!”

„Buitengewoon! Hij schijnt zich hier een koning te wanen! En in zekeren zin is hij dat ook, want ik heb den indruk gekregen, dat dit landgoed buitengewoon uitgestrekt is.”

„Het beslaat een oppervlakte van driehonderd hectaren, Brand, ik heb er onderzoek naar gedaan!”

„Lieve hemel — dat is weinig minder dan de helft van een Engelsch graafschap!” fluisterde de jongeman verwonderd. „Maar ga nu weer liggen — ik geloof dat ik voetstappen hoor.”

Raffles had zich nauwelijks weer neergelegd of de deur ging open en Lucia trad binnen.

Het meisje nam nauwelijks notitie van den secretaris, maar wendde zich dadelijk tot den gewaanden grijsaard en zeide:

„Uw kamer is in gereedheid gebracht, mijnheer. Zoudt gij u niet liever te bed begeven?”

Raffles scheen een oogenblik na te denken en antwoordde toen met zwakke stem:

„Dat zou misschien wel het beste zijn, signora! Ik wil volstrekt niet dat een dokter mij aanraakt, maar wat rust zou mij waarschijnlijk goeddoen en wanneer het u niet te veel moeite veroorzaakt....”

„In het geheel niet, graaf!” viel het meisje hem in de rede. „De bedienden zullen aanstonds hier komen met een gemakkelijken stoel, waarmede zij u de trap kunnen opdragen.”

Het meisje sprak vrij goed Engelsch, want die taal was tot dusverre gebruikt.

Zij stond alweder op den drempel van de deur, toen zij zich omwende met de vraag:

„Spreekt gij Italiaansch, graaf?”

„Helaas niet, signora!” antwoordde Raffles met een zucht. „En thans wilde ik wel dat ik wat meer aandacht had besteed aan de taal van Dante. Maar ik maak u mijn compliment over uw Engelsch — gij spreekt mijn taal zeer goed!”

Er kwam een vluchtige bloes op het trottsche gelaat van het meisje, en toen was zij alweder, licht als een vogeltje, verdwenen.

„Waarom ken je ineens geen Italiaansch meer, Raffles?” vroeg Brand zachtjes, toen zij weer alleen waren.

„Omdat het mij groot voordeel kan aanbrengen, onwetendheid voor te wenden, mijn waarde! Vergeet toch niet dat wij hier in het huis zijn van den man, dien ik aansprakelijk acht voor de ontvoering van het weerspannige familielid! En de man ziet er ook juist uit, alsof hij niet zou aarzelen, als een Romeinsch

vader, zelf den onverlaat het levenslicht uit te blazen, die de verschrikkelijke misdaad heeft durven begaan, een lid van het vijandelijke geslacht lief te krijgen. De vraag is nu alleen maar, waar Alberto zich bevindt en om dat te ontdekken zijn wij hier gekomen!"

"Maar er zal toch wel nooit openlijk over gesproken worden?" vroeg Brand, terwijl hij even zijn blikken liet gaan door het prachtig gemeubelde ouderwetsche vertrek.

"Dat acht ik tenminste onwaarschijnlijk! En toch is het zeker dat het een openbaar geheim is! Maar de autoriteiten zouden zich nog wel eens bedenken alvorens hun neus te steken in de zaken van een man, die ten eerste tot de Maffia behoort, ten tweede een der rijkste die er in het land is en ten derde driehonderd hectaren grond bezit! Trouwens is zoo iets natuurlijk zeer moeilijk te bewijzen. Alberto is er niet en dat is alles."

"Maar die oude heer kan hem toch onmogelijk met eigen hand hebben weggevoerd? Hij moet toch medeplichtigen hebben gehad, of beter gezegd handlangers?"

"Dat is duidelijk! Maar je kunt er gerust op rekenen, dat die hem blindelings gehoorzamen en zich liever hun tong zouden afbijten dan te spreken! De Maffia is oppermachtig en men doet er verstandig aan, zich niet tegen haar te verzetten en dus ook niet tegen hare leiders."

"Ik ben nieuwsgierig naar je plannen, Raffles."

"Je kunt er niet zoo nieuwsgierig naar zijn als ik zelf, waarde Brand, want ik ken ze zelf nog niet! Alles zal van den loop der omstandigheden afhangen. Het voornaamste is dat wij hier binnenshuis zijn en dat wij hier wel eenige dagen zullen blijven. Er zou natuurlijk geen sprake van geweest zijn, dat burggraaf Montecki een Engelschman in zijn huis zou hebben ontvangen, ook al was die Engelschman een graaf! De Sicilianen zijn uiterst trots en nationalistisch gezind. Wist je wel dat de vrouw hier nog als slavin wordt beschouwd en behandeld? Je kijkt mij verbaasd en ongeloovig aan, maar ik verzeker je dat het zoo is! Nog geen vier jaar geleden werd het mij zeer kwalijk genomen, toen ik ten huize van een rijken, zeer geachten advocaat rechtstreeks het woord durfde richten tot de vrouw des huizes en met haar wilde spreken over kunst en politieke zaken! Ik kreeg het gevoel alsof ik mij tijdens een diner tot een der bedienende meisjes had gericht met de vraag, hoe zij over

het echtscheidingsvraagstuk dacht! Ja, het is waarlijk, zoo Brand! Die advocaat, die toch voor een beschaafd man doorging, stond het zijne vrouw slechts bij hooge uitzondering toe, aan tafel te verschijnen en een woord te zeggen als hij gasten ontving! O, Sicilië is een achterlijk land!"

"Ik heb wel eens zoo iets gehoord, maar ik heb het nooit kunnen gelooven!" zeide Brand hoofdschuddend. "Maar veronderstel nu eens, Edward dat wij binnen enkele dagen nog volstrekt niets ontdekt hebben — wat zul je dan doen?"

"Ik hoop dat twee of drie dagen voldoende zullen zijn, Brand. Maar is dat niet het geval, dan moeten wij wel andere middelen te baat nemen. En stil nu — daar zijn de bedienden om den beklagenswaardigen gewonde naar zijn bed te dragen."

Inderdaad naderden er schreden, de deur ging weer open en dezelfde bedienden van zooeven, die thans een soort van ziekenstoel tusschen zich indroegen, kwamen weer binnen, voorafgegaan door Lucia.

Raffles werd met de grootste behoedzaamheid op den stoel gezet, Brand trok een gelegenheidsgezicht en toen trok de kleine stoet naar de eerste verdieping, waarbij van de trap gebruik moest worden gemaakt; een waar Montecki had nimmer willen toestaan dat het prachtige kasteel bedorven zou worden door het aanbrengen van een lift.

En Raffles zag zich gedragen naar een zeer groot slaapvertrek, hetwelk met drie breede, openslaande ramen uitzag op een lang balkon met marmeren leuning, terzijde van het kasteel en vanwaar men een verrukkelijk uitzicht had over de uitgestrekte bosschen, die tot het landgoed behoorden.

Er stonden niets anders dan meubelen uit den tijd van den Vijftienden Lodewijk in dit prachtige vertrek en het bed was een waar pronkjuweel van meubelbouwkunst met zijn fraai beschilderde paneelen en zijn vorstelijken troonhemel, waarvan zijden gordijnen afhingen.

En nu werd Raffles opnieuw alleen gelaten met zijn secretaris, die hem zoogenaamd zou ontkleeden en te bed leggen.

Maar Raffles ontdeed zich alleen van schoenen, jas en vest, en Brand kreeg bevel, zich eens op de hoogte te gaan stellen van de inrichting van het huis, het aantal bedienden en soortgelijke wetenswaardigheden.

ZESDE HOOFDSTUK.

DE VERBLIJFPLAATS VAN ALBERTO.

De Engelsche graaf was zeker van een taaie constitutie, want hij verscheen reeds, ofschoon strompelend, aan het diner en maakte daar kennis met nog enkele personen die hij nog niet gezien had.

Behalve Bernardo Montecki en zijn dochter Lucia zaten nog een stokoude dame met sneeuw wit haar, maar nog stekende, zwarte oogen, de moeder van Bernardo, een van zijn ongehuwde zusters, een buurman met een rood, opgezet gelaat en een jongeman aan, van wien Raffles niet te weten kwam, wie of wat hij eigenlijk was. Hij werd bij zijn voornaam aangesproken en dat was alles wat hij kon ontdekken.

Uit hoffelijkheid jegens den gast werd er Engelsch gesproken, nu en dan doorspekt met een paar woorden Fransch.

En het moet gezegd worden dat Raffles zijn rol op een voortreffelijke wijze vervulde, zoodat er geen oogenblik argwaan oprees in de harten van de Montecki's.

Wat Brand betrof — het had maar een haartje gescheeld of men had hem nog naar het bedienendvertrek verwezen — want hij was ten eerste niet van adel en ten tweede maar een simpel secretaris. Maar Brand had op een handige wijze zelf de moeilijkheid opgelost, door aan te voeren dat hij zich met den chauffeur te bemoeien had en met de auto. Hij zou dineeren in het naastbijgelegen stadje en des avonds naar den welstand van zijn meester komen informeren.

Maar Brand had zijn middag goed besteed.

Hij had het huis, ofschoon het zeer groot was, nauwkeurig bestudeerd, kende de ligging der voornaamste vertrekken, hij wist dat er een personeel van zeven personen was, den chauffeur en den tuinman inbegrepen en hij was er achtergekomen, dat de huisknecht met het blonde haar en de grijze oogen inderdaad een Engelschman was, sedert een jaar in dienst bij Bernardo Montecki. Hij scheen een stille, in zichzelf gekeerde man te zijn, die ijverig zijn plicht deed.

Raffles deed op zijn beurt ook eenige ontdekkingen die niet van belang ontbloot waren.

De jongeman met het onnoozele gelaat had een enkele maal den naam Alberto genoemd en in het Italiaansch zijn verbazing te kennen gegeven, dat deze jongeman zoo lang afwezig bleef en dat niemand scheen te weten waar hij was.

Hij had toen eens verstolen rondgezien en op het gezicht van Bernardo zoowel als op dat van zijn moeder eensklaps een harde, meedoogenlooze uitdrukking zien verschijnen, terwijl Lucia heftig bloosde en dadelijk daarop doodelijk bleek werd.

De burggraaf had op scherp toon eveneens iets in het Italiaansch gezegd. Het onbeduidende jongmensch had op zijn neus gekeken en het gesprek was dadelijk op iets anders overgegaan.

En Raffles maakte zijn gevolgtrekkingen. Lucia was waarschijnlijk als vrouw voor Alberto bestemd geweest, zij had hem misschien lief, maar het was niet zeker of zij op de hoogte was van zijn tegenwoordige verblijfplaats. In ieder geval wist zijn moeder het wel, dat was maar al te duidelijk.

Raffles begaf zich vroeg ter ruste, voor zijn secretaris werd een veldbed in het fraaie vertrek opgeslagen en reeds om half negen scheen iedereen in het groote huis zijn slaapstede te hebben opgezocht.

En juist in dienzelfden nacht viel er iets voor, hetwelk de plannen van Raffles op een even onverwachte als gunstige wijze beïnvloedde en ze aanzienlijk vergemakkelijkte. Het kon ongeveer twaalf uur in den nacht zijn en Brand sliep reeds gedurende een uur, toen hij zich zachtjes op den schouder voelde kloppen en toen hij verschrikt zich omwendde, na onmiddellijk te zijn wakker geworden, bij het zwakke licht van een nachtlampje, Raffles voor zijn bed zag staan.

„Wat is er in 's hemelsnaam?” fluisterde de jongeman verbaasd. „Waarom slaap je niet?”

„Omdat ik wel iets anders te doen heb!” antwoordde Raffles lakoniek en even zacht. „Ik wist niet dat men hier zoo vroeg zou gaan slapen en ik acht de gelegenheid uiterst geschikt om eens een kleine zwerftocht te ondernemen en

te pogen, of wij in de werkkamer van den burggraaf volstrekt geen aanwijzingen kunnen vinden omtrent de verblijfplaats van den ongelukkigen Alberto."

"Dat komt mij weinig waarschijnlijk voor, Edward!" antwoordde Brand, die al heel weinig voor het plan gevoelde. "Dat zal hij toch wel niet op papier hebben gezet."

"Dat kan men nooit weten! Hij kan er over gecorrespondeerd hebben met een ander lid van de familie. In ieder geval wil ik zekerheid hebben."

"En — als men je betrapt?"

"Dat is mij in zulk een huis nog maar hoogst-zelden overkomen, Brand!" antwoordde Raffles schouderophalend. "Je hebt immers in de valies alles meegebracht wat er voor dergelijke kleine ondernemingen noodig is?"

"Dat wel, maar...."

"Bespaar je dan verdere tegenwerpingen. Kleed je aan voor zoover het noodig is, doe je schoenen met gummizolen aan, trek je kap over het hoofd die je gezicht bedekt en doe je handschoenen aan, zoodat ook je witte handen je niet kunnen verraden. Vlug een beetje — wij zullen misschien wel een paar uren aan het werk moeten blijven."

"En als men morgen de sporen van braak vindt?"

"Dan, Brand — dan houdt Raffles op te bestaan en wordt een renteniertje, of trekt naar een hofje en verklaart zichzelf voor kindsch! Maar ook niet eerder! Ben je haast gereed?"

Zachtjes in zichzelf pruttelend, kwam Brand overeind, met de vaste overtuiging, dat ditmaal de geheele onderneming op een noodlottig fiasco zou uitloopen.

Hij gehoorzaamde evenwel, zooals hij het steeds gedaan had, stak voor alle zekerheid zijn kleine browning bij zich, wapende zich zelfs met zijn masker, terwijl Raffles een weinig spottend toezag en daarna slopen beiden het vertrek uit, waarvan zij de deur heel zachtjes achter zich sloten.

Raffles had geen andere instrumenten bij zich dan een kleinen bos loopers, maar hij wist wel dat het ruimschoots voldoende zou zijn in dit oude kasteel.

De gang die zij betraden was stikdonker en slechts op den tast vonden zij den weg naar het zeer groote portaal, waarop de statietrap uitkwam. Het was eigenlijk een soort van brug over de vestibule heen en aan de andere zijde zette de gang zich weder voort.

"Nu zul jij me naar de studeerkamer van den heer des huizes moeten geleiden Brand, want jij

weet hier nu beter den weg dan ik!" fluisterde Raffles.

Brand zeide geen woord, maar ging verder, thans bij het zwakke licht van een zaklantaren.

Het geheele huis bleek in de diepste duisternis gedompeld te zijn en alles sliep.

De twee mannen staken voorzichtig de vestibule over, en stonden aan de overzij een oogenblik stil. Zij wilden juist verder gaan, toen Raffles eensklaps zijn hand op den schouder van Brand legde en heel zacht fluisterde:

"Stil eens! Ik meende iets te hooren...."

Brand luisterde scherp, maar hij kon volstrekt niets vernemen, behalve het zwiepen van de takken buiten in den nachtwind en het loeien van den storm om het eeuwenoude kasteel.

Maar hij wist wel dat Raffles zich maar zelden vergiste en dat diens fijn gehoor hem niet vaak bedroog. Reeds begon zijn hart onrustig te kloppen en toen hoorde hij weer de zachte stem van Raffles die zeide:

"Laten wij in ieder geval verder gaan. Is het nog ver?"

"Neen, de kamer is op dezelfde verdieping als deze, in de rechterzijvleugel. Maar als jij onraad gehoord hebt...."

"Ik heb iets gehoord, Brand, maar ik weet volstrekt niet of het onraad is," zeide Raffles lakoniek. "Verder maar!"

Weer gingen de beide vrienden verder, thans zeer voorzichtig, voetje voor voetje, totdat Brand, die vooraan liep, eensklaps verschrikt stilstond, Raffles tegenhield en fluisterde:

"Hij werkt nog! Er is licht in zijn kamer! Zie maar — een heel zwak schijnsel onder de deurreet."

Een kort oogenblik had Raffles zijn lantaren gedoofd en in de dichte duisternis was nu heel duidelijk een dun, lijnrecht streepje licht te zien op eenigen afstand en op gelijke hoogte met den vloer.

Er kon niet aan getwijfeld worden — daarbinnen moest iemand zijn. Vandaar het zwakke gerucht, dat Raffles zooeven had vernomen.

Hij stond een oogenblik in beraad en toen hoorde Brand zich in het oor zeggen:

"Het is al heel onwaarschijnlijk dat Bernardo Montecki hier op dit uur zou werken! Ik geloof dat het nu werkelijk zaak wordt om voorzichtig te zijn! Wij zullen eens zien wat het is! Heeft die werkkamer nog meer deuren dan die op de gang uitkomt?"

"Ja, er is een deur naar een rookkamer en die staat weer in verbinding met de gang."

"Dan zullen wij eerst de deur daarvan afsluiten als zij soms geopend mocht zijn — en

dan eens zien wie daar zoo laat in den nacht iets te zoeken heeft in het werkvertrek van den burggraaf!"

De twee mannen slopen verder en een oogenblik later draaide Raffles met de grootste behoedzaamheid den sleutel om in het slot van de rookkamer.

Toen keerde hij op zijn schreden terug, bracht het oog voor het sleutelgat van de andere deur, waaronder het licht scheen, bleef even in gebukte houding staan en toen zeide hij lakoniek tot Brand, die in groote spanning naast hem stond:

„De Engelsche huisknecht met de grijze oogen! De in zichzelf gekeerde, plichtgetrouwe bediende! Het is vreemd, ik heb van den aanvang af dat gezicht nooit vertrouwd!"

„Wat doet hij?" vroeg Brand, bijna onhoorbaar.

„De brandkast openen!" antwoordde Raffles bedaard. „O, niet met gewelddadige middelen! Hij schijnt met een gewonen sleutel te werken, dien hij misschien zelf heeft nagemaakt en nu is hij bezig de cijfercombinatie samen te stellen."

Hij bukte zich opnieuw, tuurde eenige oogenblikken, richtte zich weer op en vervolgde:

„Nu heeft hij de deur geopend! Mijnheer schijnt zich heel zeker van zijn zaak te gevoelen! Nu, wij zullen eens wat onrust in die kalme atmosfeer gaan brengen! Houd je browning gereed, Brand! Misschien kan die man mij wel van groot nut zijn!"

Raffles legde de hand op de kruk van de deur, draaide er omzichtig aan en bemerkte, dat de deur open ging. Hij opende haar vliegensvlug en onhoorbaar als schimmen gleden de twee vrienden naar binnen en voor de huisknecht zich van zijn schrik hersteld had, zag hij zich tegenover twee revolvers geplaatst, die op zijn borst en hoofd gericht waren.

Hij werd lijkleek en liet het pakje bankbiljetten uit zijn handen vallen, dat hij reeds uit de kast had genomen.

Raffles glimlachte en zeide op gedempten toon, zonder den man uit het oog te verliezen:

„Bindt hem, Charles! Begin met hem te knevelen! Zoo, nu kan hij tenminste geen geluid geven. En wacht nu eens even — wij hebben

blijkbaar met iemand van het vak te doen — want onze vriend draagt gummihandschoenen! Steek je handen uit, schavuit! Trek hem een van zijn handschoenen uit, Charles! Goed zoo!"

Bliksemsnel had Raffles den rechterpols van den man gegrepen, dwong hem om zijn vingers uit te spreiden, door de kracht van zijn stalen greep en drukte de vijf vingertoppen een oogenblik tegen den wand van de brandkast en op het vlak daarnaast staande ronde tafeltje.

Een oogenblik was het alsof de huisknecht zich wilde verweren en hij keek Raffles met oogen vlamvend van haat aan, zonder echter nog iets te begrijpen van de komst van dien schijnbaar ernstig gewonden grijsaard, maar een beweging met de browning bracht hem tot kalnte en het volgende oogenblik waren zijn armen hem stevig op den rug gebonden.

Raffles keek hem toen een oogenblik vlak in het gezicht en zeide zachtjes, ditmaal in het Engelsch:

„Ik geloof, dat de Londensche politie heel verheugd zou zijn, jongeman, als zij jou eens van nabij mocht bezien! Nu, daartoe krijgt zij misschien wel de gelegenheid. Charlie, bewaak hem!"

Vliegensvlug begon Raffles de brandkast verder te onderzoeken. Hij haalde er nog eenige pakjes bankbiljetten uit en ook goudgeld, liet alles in zijn zakken verdwijnen en vond ten slotte drie of vier losse brieven, die hij haastig, met een glimlach van zegepraal op het gelaat, doorlas:

Toen hij er twee uit had, zeide hij in het Fransch tot Brand:

„Zooals ik dacht, amice — ik wist wel, dat er over de zaak gecorrespondeerd zou zijn. Hierin staat vermeld waar de ongelukkige Alberto is opgesloten — in een oud, vervallen landhuis van onzen charmanten gastheer, op vijftig mijlen hier vandaan in het gebergte. Nu, daar is hij den langsten tijd geweest! En nu weg met dezen man — hij mag vooral niet al te spoedig weer boven water komen. Henderson moet zich over hem ontfermen — wij moeten een plek vinden waar wij hem een paar dagen opgesloten kunnen houden."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

HET EINDE EENER VEETE.

Den volgenden morgen was het geheele kasteel in rep en roer. Omstreeks half acht werd de diefstal ontdekt door den Italiaanschen butler, die met echt Italiaansche opwinding aanstonds luid schreeuwend door het huis holde en er in slaagde, binnen vijf minuten alle bewoners van het kasteel klaar wakker te maken.

Er werd onmiddellijk om de politie getelefoneerd en het moet gezegd worden, dat men in de eerste plaats verband ging leggen tusschen de komst van de beide automobilisten en de totale plundering van de brandkast, die meer dan achthonderd duizend lire in contant geld had bevat.

Maar men vond den ouden heer rustig in zijn praalbed sluimeren en de secretaris was zoeven opgestaan, verschrikt door het luide kabaal en wreef zich de slaap uit de oogen.

De politie was spoedig ter plaatse, maar nog voor die kwam had men de afwezigheid van Henry Porter, den Engelschen huisknecht ontdekt.

En de detectives ontdekten nog meer, onder anderen een duidelijken vingerafdruk op de brandkast!

Men sloeg onmiddellijk alle registers op, niet alleen in de Italiaansche groote steden, maar ook op Scotland Yard, waarheen dadelijk een beschrijving was getelegrafeerd en nog voor de klok elf uur had geslagen kwam reeds het bericht uit Londen dat de gevonden vingerafdrukken alleen maar afkomstig konden zijn van een zekeren Jim Key, een lang gezocht, en uiterst gevaarlijk individu, dat er zijn werk van maakte, liefst buitenslands het vertrouwen te winnen van schatrijke families, om die dan naderhand te bestelen.

Dat was dus uitgemaakt — maar waar Jim Key zat, dat wist niemand en alle nasporingen van de politie dienaangaande leden schipbreuk. Het was alsof de „plichtgetrouwe, stille bediende” eensklaps door den grond was gezonken, en vruchteloos zond men telegrammen en telefoneerde men naar alle havenplaatsen van het eiland, en van Italië.

En nog denzelfden dag had de politie van

Catania zich vertrouwd gemaakt met de opvatting, dat de dader met zijn buit in de bergen gevlucht was.

Het spreekt vanzelf dat thans iedere verdenking van den nobelen grijsaard met zijn witten baard was afgewend. Men had zoo bescheiden mogelijk zijn slaapvertrek doorzocht, terwijl hij een korte wandeling maakte in het park, op den arm van zijn secretaris geleund, maar Raffles had er natuurlijk wel voor gezorgd, dat men er niet het geringste spoor zou vinden van zijn nachtelijke onderneming.

Jim Key, alias Henry Porter, de bankbiljetten, de loopers, de maskers — kortom — alles wat kon compromitteren, bevond zich veilig onder de berusting van James Henderson!

Het moet gezegd worden, dat burggraaf Bernardo Montecki zich goed hield onder zijn verlies. Hij betoonde zich daarin althans een edelman en wees met koelheid alle betuigingen van leedwezen af, welke Brand hem meende te moeten toedienen.

Hij was buitengewoon rijk — en de politie zou den schelm en het geld tenslotte wel weten te vinden.

Maar dien zelfden avond was de Engelsche graaf reeds in zooverre genezen, dat hij volstrekt weigerde, Montecki nog langer tot last te zijn.

En hij vertrok dan ook met zijn secretaris, in dezelfde auto waarmede hij gekomen was en die in die twee dagen volkomen was hersteld.

En toen de groote reiswagen in een stofwolk verdween, was er op het geheele kasteel maar een enkel persoon, die getuigenis aflegde van gezond verstand, of althans van een soort van helderziendheid.

Dat was de oude, zwaarlijvige keukenmeid Othilia, die, met een reusachtigen houten lepel in de hand, naar de verdwijnende auto wees en lakoniek opmerkte:

„Ik kan het mis hebben — maar ik geloof dat zij daar den echten dief laten loopen!”

En daarop keerde Othilia naar haar fornuis terug en dacht verder niet over de zaak na.

De auto echter reed met een snelle vaart verder en volgde den weg, die van Catania af in zuidwestelijke richting voert en die zich door het gebergte heenslingert. Maar al te vlug kon er toch ook niet gereden worden, want de weg was zeer donker, ongelijk, vol kuilen en modderig door de regens van de laatste dagen.

Het was dan ook bijna half twaalf in den nacht, toen de auto tenslotte met gedoofde lichten stilhield aan een kromming van den weg, na zeker wel driehonderd meter te zijn gestegen, gerekend van Catania af.

„Dat ziet er hier niet zeer aantrekkelijk uit!” mompelde Brand zachtjes, terwijl hij uit de auto stapte.

„Het lijkt een beetje op het derde bedrijf uit Carmen, mijnheer Brand, als ik het zoo zeggen mag — het hol van de smokkelaars in de bergen!”

„Ik weet niet of hier smokkelaars zijn, James — maar bandieten zijn er heel waarschijnlijk wel!” zeide Raffles eenvoudig. „Vergeet niet dat wij hier op Sicilië zijn, waar het banditisme nog welig tiert! Wij kunnen alleen maar hopen, dat die heeren ons een behoorlijke nachtrust wenschen en ons niet zullen lastig vallen! Staat de auto hier veilig, James?”

„Alle remmen zijn aangedraaid, mylord! En ten overvloede heb ik nog een zwaar rotsblok voor de achterwielen gerold. De lichten zijn gedoofd, en het is hier zoo stikdonker, dat niemand de auto zal kunnen zien!”

„Dan moeten wij vlug handelen, vrienden!” hernam Raffles. „Het moet hier dichtbij zijn, volgens de inlichtingen die jij hier in den loop van den dag hebt ingewonnen, Brand.”

Terwijl zij zachtjes spraken, gingen zij verder den berg weer op en eensklaps stond Brand stil, wees naar rechts en fluisterde, alsof men hem daar zou kunnen hooren: „Mij dunkt dat dat het moet zijn! Ik geloof dat ik daarginds een ouden vestingtoren of zoo iets en een gekartelde muur tegen de lucht zie afsteken!”

„Je hebt gelijk — daar moet het huis zijn!” verklaarde Raffles. „Laten wij voorzichtig er heen gaan. Ik meen hier een smal pad te ontdekken, dat in de richting van het huis schijnt te voeren. Volg mij op den voet — ik zie het best in donker!”

En alleen bij het licht van de maan, die nog slechts nu en dan zichtbaar werd, gingen zij met de grootste behoedzaamheid langs het smalle rotspad, dat kronkelend opwaarts steeg, maar steeds in de richting van het slot, dat daar zwijgend en geheimzinnig in den nacht opdoemde.

Na een honderd passen te hebben afgelegd, stonden zij stil voor wat vroeger wellicht een ophaalbrug was geweest, over een slotgracht geslagen. Die gracht was echter thans kurkdroog, begroeid met stekelig struikgewas, en allerlei onkruid, de kettingen van de ophaalbrug waren stijf verroest en van de brug was zelfs weinig meer over. Maar in den loop der jaren was de slotgracht hier volgeraakt met aarde; gras en varens hadden er wortel geschoten en men kon nu terzijde van de brug oversteken naar de dreigende slotpoort, afgesloten door een kolossale deur.

„Het lijkt waarachtig wel een oude vesting!” mompelde Henderson, die tot over zijn enkels in de weeke aarde wegzonk. „Hoe komen wij binnen, mylord?”

„Zeker niet door de deur, James!” antwoordde Raffles zacht. „Hoe oud ze ook is — ze zal wel stevig afgesloten zijn. Misschien is er ergens een bres in den muur, maar in ieder geval zullen wij er overheen moeten klauteren. Je hebt toch immers de touwen en haken bij je?”

„Alles in orde mylord!” antwoordde de reus meesmuilend.

„Volg mij dan — ik meen daar bij dien hoektoren een plek te zien, die iets lager is dan de andere.

De drie mannen bogen, langs den voet van den ringmuur loopend, links af, deden nog twintig stappen en bereikten toen inderdaad een plek, waar de eeuwenoude walmuur sterk was afgebrokkeld en niet hooger dan een paar meter. Niets dus gemakkelijker voor drie geoefende mannen dan op dit punt over den muur heen te klauteren, die zelfs op de kruin bijna anderhalven meter breed bleek te zijn.

Raffles keek naar den hoektoren op, die daar duister en dreigend oprees met zijn schietgaten en zijn kanteelen, zijn rond puntdakje, met leien bedekt en zijn handbreede vensters en vroeg zich af, of de ongelukkige Alberto misschien in dien toren opgesloten kon zijn.

Dat denkbeeld moest hij echter aanstonds verwerpen, toen hij, eenmaal op de binnenplaats staande, bemerkte dat de smalle torendeur uit haar hengsels hing en dat het gevaarte slechts bewoond werd door muizen en padden.

Ook eenige vleermuizen fladderden verschrikt door de smalle venstergaten weg, toen zij die drie groote, onbekende wezens zagen naderen.

Zwakjes teekende zich nu de omtrek van het eigenlijke kasteel af tegen de duistere lucht. Licht viel nergens te bespeuren. En toch wist Raffles, dat er van een vergissing geen sprake kon zijn — dit was wel degelijk het oude, reeds

sedert vele jaren onbewoonde en vervallen kasteel, waarin de machtige Maffia, wier hoofd Bernardo Montecki was, den jongen minnaar van Stefana had opgesloten.

Natuurlijk moesten er bewakers zijn, maar het was zeer goed mogelijk, het was bijna zelfs zeker, dat die thans sliepen.

Maar eensklaps trok Raffles de beide anderen achteruit, en dwong hen met een enkel woord neder te knielen achter de half in puin gevallen, monumentale put, midden op de binnenplaats staande, die zij zooeven bereikt hadden.

Geheel onder aan den muur van het huis was een zeer zwak lichtschijnsel te zien gekomen. Het kon hoogstens afkomstig zijn van een kaars of een zeer kleine lamp.

Het schijnsel flikkerde, verdween een kort oogenblik en kwam weer terug.

Raffles hief voorzichtig het hoofd op en zag, dat het afkomstig moest zijn uit een zeer laag keldervenster, of beter gezegd een gat, ternauwernood twee decimeters hoog en dat naar allen schijn met zeer dikke tralies was afgesloten.

„Blijf hier op mij wachten — ik ga zien wat dat beteekent!” fluisterde hij.

En reeds verdween Raffles kruipend over den grond in de duisternis, zorg dragende buiten het lichtschijnsel te blijven en even later kon hij door het keldergat heen een blik werpen in het binnenste van een morsigen kelder, waar niets anders stond dan een houten brits, een kleine tafel, en een matten stoel. Op de brits lag een jongeman uitgestrekt, met een knap, maar zeer bleek gelaat, die lusteloos toezag, hoe drie mannen heen en weer liepen, de tafel dekten en een schrale maaltijd daarop plaatsten.

Alberto — het kon natuurlijk niemand anders zijn — had zeker reeds eenmaal een poging tot ontvluchting gewaagd door zijn cipier neer te slaan, en daarom had men nu voor alle zekerheid drie bewakers tegelijk in zijn kerker gezonden.

Na ongeveer tien minuten gingen zij allen heen, een kandelaar achterlatend en Raffles hoorde duidelijk het knarsen van den zwaren sleutel in het slot en het voorschuiwen van de grendels, op de met zware ijzeren balken beslagen deur.

Toen zij weg waren, richtte de jongeman zich lusteloos op, staarde even naar de deur en wilde voor de tafel plaats nemen, toen Raffles zachtjes fluisterde:

„Alberto Montecki! Schrik niet — hier zijn vrienden! Zijt gij gebonden? Zijn uw voeten gekluisterd?”

De jongeman staarde eerst verschrikt, daarna met een trek van innige blijdschap op zijn gelaat

door het lage keldergat naar buiten en antwoordde heel zacht:

„Er zit een zware kogel met een ketting aan mijn rechtervoet! Wie zijt gij?”

„Vrienden. Vrienden, zeg ik u nogmaals! En zeer goede vrienden van.... Stefana! Wij komen u haar groeten overbrengen — en wij hopen u binnen enkele dagen in haar armen te kunnen voeren! Stil, zeg niets! Hier is een vijl! Hoe lang zal men u alleen laten?”

„O, vannacht word ik niet meer gestoord! Pas om zeven uur komen mijn cipiers naar mij omzien.”

„Bevrijdt u dan zoo spoedig mogelijk van den kogel! Intusschen zullen mijn vrienden en ik twee van deze stevige tralies doorvijlen en het gat wat grooter maken!”

Raffles keerde haastig terug en een oogenblik daarna arbeidde ieder met koortsachtigen ijver, nu en dan ophoudend om te luisteren naar de geruchten in het huis.

Gelukkig maakte de storm veel geraas, deed overal luiken klapperen, takken zwiepen en overstemde zoo het gerucht van de snel arbeidende vijlen.

Maar het was een zeer deugdelijke gevangenis, die van Alberto, en zelfs met de voortreffelijke werktuigen van Raffles duurde het nog bijna drie uren voor de jongeman zich van zijn ketenen bevrijd had en drie van de zes dicht bijeen geplaatste, vier duim dikke zeer sterke tralies van het keldergat waren doorgevijld.

Toen was het gat nog niet groot genoeg en men moest aarde en steenen wegruimen, na ze behoedzaam te hebben losgemaakt, om het lichaam van den gevangene te kunnen doorlaten, die aanstonds zijn bevrijders met tranen in de oogen bij de handen greep en zijn dankbaarheid uitstamelde.

Raffles keek een oogenblik in het fraai besneden, bleke gelaat — en hij kon zich begrijpen hoezeer Stefana moest hunkeren naar een blik van die schitterende oogen, naar een kus van dien krachtigen mond.

Het was reeds bij vijven, maar niemand dacht nog aan nachtrust, toen het kleine troepje zoo snel mogelijk den moeitevollen terugtocht begon, en toen bleek het, dat Alberto nog eerst verbonden moest worden, want hij had zich in de opwinding bij het klauteren door het smalle keldergat de hand opengereten.

En zoo kwam het, dat het bijna dag was, toen zij eindelijk weder in hun auto stapten, die Henderson, niet zonder zeer groote moeite, had weten te keeren en met de grootste voorzichtigheid den bergweg weder begon af te rijden.

Het was een gesloten auto en Raffles had er wel voor gezorgd, dat men Alberto niet kon zien.

De tocht had reeds bijna drie uren geduurd en men zou den breeden straatweg, die de kustlijn volgt, juist bereiken, toen daar beneden een groote auto kwam aanzetten, die het volgende oogenblik zou passeeren.

Raffles herkende ze op het eerste gezicht — het was de limousine van Bernardo Montecki!

Misschien was hij wel op weg om zijn ongelukkigen bloedverwant te gaan bezoeken, om opnieuw te pogen hem de belofte af te persen van Stefana af te zien.

En in de volgende seconde geschiedde er iets heel onverwachts, dat zich met groote snelheid afspeelde.

Er knetterden schoten, vijf of zes, snel achtereen, de auto daar beneden leek een sprong te maken en ofschoon de gewonde chauffeur uit alle macht remde, maakte de wagen een halve wending en stond toen met een schok stil tegen den rotsmuur. Op hetzelfde oogenblik kwamen vier of vijf mannen luid schreeuwend van tusschen de rotsen te voorschijn, snelden op de auto toe, rukten de portieren open en sleurden Bernardo en zijn dochter naar buiten.

Een hunner hief zijn revolver op, richtte het op het hoofd van den ouden edelman en hij zou zeker het wapen hebben afgevuurd, als Alberto, die het geheele voorval had aangezien, niet eensklaps de revolver had getrokken, welke Brand hem dadelijk had ter hand gesteld en van een afstand van wel zestig meter den bandiet had neergelegd.

Brand had eveneens reeds gevuurd en een tweeden schurk doodelijk gewond en de anderen, ziende dat het spel verloren was, vluchtten luid vloekend en in het wilde vurend, weder in het gebergte terug.

Maar Alberto was reeds het rotspad afgesneld en stond het volgende oogenblik voor den doodsbleeken grijsaard, die hem met wijd geopende oogen aanzag.

„Oom!” stamelde de jongeman, met een smeekenden klank in zijn stem.

Raffles en Brand waren naderbij gekomen en de eerste zeide op een toon van den diepsten ernst:

„Burggraaf — bedenk wel, dat uw neef Alberto u zooeven het leven heeft gered. Als gij een edelman zijt, waaraan ik niet wil twifelen, dan vergeet gij thans het verleden en de vreeselijke veete, die u jaren lang gescheiden heeft gehouden.”

Bernardo staarde een oogenblik met de grootste verbazing naar den man, dien hij twee dagen onder zijn dak had gehuisvest en die nu zonder

den minsten twijfel zijn neef moest hebben bevrijd, scheen een oogenblik een heftigen strijd met zichzelf te voeren, aarzelde nog, maar toen hij den blik opving, dien Lucia hem toewierp, hief hij langzaam de hand op, keek Alberto doordringend aan, en zeide:

„Deze vreemdeling heeft gelijk, Alberto! Als jij daarginds gevuurd hebt en dezen schurk hebt gedood — dan heb ik aan jou mijn leven te danken en de eer alleen schrijft mij reeds voor je de hand ter verzoening te reiken. Vergeet op jouw beurt wat ik jegens je misdeed — ik kon niet anders — ik moest zoo handelen als hoofd van mijn geslacht. Vrienden zullen wij echter wel nooit worden, vrees ik, vaarwel dus — en word gelukkig op je eigen wijze!”

Raffles had intusschen de wonde van den chauffeur onderzocht, die niet ernstig bleek te zijn, ze verbonden — en nu reden de beide auto's haastig den weg weder terug — en voor Catania scheidden zij, zonder dat er nog een enkel woord tusschen oom en neef gewisseld werd en nooit zouden die twee elkander weerzien in dit leven.

In den loop van den volgende avond klopte Raffles heel zachtjes op de deur van den salon, dien Stefana in het Hotel Cecil bewoonde. Hij trad dadelijk daarop binnen en zeide glimlachend tot de verbaasde jonge vrouw:

„Stefana — ik heb mijn belofte gehouden! Ik beloofde je, dat ik Alberto aan je zou weergeven — hier is hij!”

En snel maakte hij plaats voor den jongen man, die bevend, met wijd uitgespreide armen, op de vrouw die hij liefhad toetrad.

Stefana staarde hem een kort oogenblik als wezenloos aan, slaakte een luiden kreet, begon over haar gansche lichaam te sidderen en zou gevallen zijn, als de jongeman haar niet in zijn armen had opgevangen.

Zij lag bezwijmd, als een witte bloem, met gesloten oogen, aan zijn borst, en Raffles zeide zachtjes, na haar nauwkeurig te hebben beschouwd:

„Je kunt je gelukkig prijzen, Alberto — ik geloof, dat die schok van het weerzien zeer gunstige resultaten voor haar zal hebben....”

En den volgende morgen bleek het Raffles, dat zijn voorspelling bewaarheid was.

Want toen hij de gang betrad, waarop de deur van den salon der jonge zangeres uitkwam om voor de laatste maal naar haar welzijn te vragen, klonken hem reeds van verre de jubelende klanken tegemoet van de gouden stem, die door drie werelddeelen was bewonderd!

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudenden leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkhebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

